НАРОДНА
АРМІЯ

13 грудня, 2017

#50 (5530)

НА «ПРОМЦІ» І ДАЛІ ЦІЛОДОБОВО ГАРЯЧЕ

Найменша відстань до траншей окупантів тут становить 60 метрів, найвіддаленіші з них — за 120. Ворог щодня випробовує українських бійців на пильність і стійкість... стор. 4

Фото Анатолія СТЕПАНОВА

БЮДЖЕТ-2018: НА ПОТРЕБИ ВІЙСЬКА ПЕРЕДБАЧЕНО 86 млрд грн

стор. 3

НАВКОЛО НАШИХ ПОЗИЦІЙ ЩОДНЯ — СВІЖІ ВИРВИ

Бойовики у будь-який спосіб намагаються спровокувати наших бійців на вогонь у відповідь, щоб потім кричати, що українські вояки порушують усякі домовленості... стор. 5

ГЕНЕРАЛ-ЛЕЙТЕНАНТ МИХАЙЛО ЗАБРОДСЬКИЙ:

«УКРАЇНА ПЕРЕМОЖЕ НЕ ТІЛЬКИ СИЛОЮ ЗБРОЇ, А Й ЩИРІСТЮ НАМІРІВ ТА ДОБРИМИ СПРАВАМИ»

стор. 6

ІНФОРМАЦІЙНІ «СТРАЖДАННЯ» ОКУПАНТІВ

Поновлення контролю українських військ над двома селищами поблизу Горлівки викликало у проросійських пропагандистів інформаційну істерику стор. 7

«ТРИТОН-01» МОЖЕ ПОПОВНИТИ ПАРК БОЙОВИХ МАШИН

Цей зразок колісної бронетехніки вітчизняного виробництва нещодавно допустили до підконтрольної експлуатації в ЗС України стор. 11

ДО 2020 РОКУ ФЛОТ ОТРИМАЄ 30 НОВИХ КОРАБЛІВ

стор. 12

ГОТУЙМОСЯ ДО ШИКУВАННЯ В НОВИХ МУНДИРАХ

стор. 13

НЕ ТРЕБА БОЯТИСЯ СЛІВ «НАПРАВИЛИ ДО ПСИХІАТРА»

Майже за два роки діяльності відділення психологічної реабілітації ВМКЦ ЦР консультації отримали понад 4000 військовослужбовців, серед яких більше 3000 учасників АТО стор. 16

40 МЕДИЧНИХ «ХАММЕРІВ» НАПРАВЛЕНО В РАЙОН АТО

«Сорок медичних машин «Хаммер», які рятують життя українських воїнів, направлено в зону АТО. З першого дня вони працюватимуть на українське військо, українського воїна», — повідомив Президент України — Верховний Головнокомандувач ЗС України Петро Порошенко на своїй сторінці у Facebook.

За даними прес-служби АП, протягом 2016–2017 років США передали Збройним Силам України 45 медичних «Хаммерів». Автомобіль може перевозити до чотирьох поранених на ношах або до шести сидячих. Кабіну для пацієнтів обладнано системами опалення та кондиціювання, а також системами подачі кисню для шістьох хворих.

«УКРОБОРОНПРОМ» ПОСИЛИВ ПОЗИЦІЇ У СВІТОВОМУ РЕЙТИНГУ ПРОДАВЦІВ ЗБРОЇ — SIPRI

Виробники озброєння уперше з 2010 року знову нарощують свої прибутки. США та Велика Британія залишаються лідерами з обсягів продажів. Зростання російської галузі сповільнюється.

2016 року загальні обсяги продажів озброєнь у світі оцінюються в майже 375 мільярдів доларів США

Про це йдеться у звіті Стокгольмського інституту проблем миру (SIPRI) за підсумками 2016 року, оприлюдненому в понеділок, 11 грудня, повідомляє Укрінформ.

За даними SIPRI, 2016 року загальні обсяги продажів озброєнь сотнею головних виробників зброї (ТОП-100) у світі оцінюються в майже 375 мільярдів доларів США. Порівняно з 2015 роком ця сума на 1,9% вища, а порівняно з 2002, відколи SIPRI започаткував рейтинг найбільших виробників зброї, зростання становить 38%.

Зазначається, що лідером з продажів залишаються США, чия частка на ринку ТОП-100 становить 57,9% ($217,2 мільярда). У цій країні показник зростання порівняно з 2015 роком становить 4%. Найбільший виробник зброї — американський концерн Lockheed Martin.

Європейські компанії минулого року продали приблизно стільки ж озброєнь, як і 2015 року — на $91,6 мільярда. Провідні німецькі виробники продали зброї на $6 мільярдів, однак також мали зростання продажів — на 6,6%. Лідерами в Європі залишаються британські компанії: вісім із ТОП-100 виробників походять з Великої Британії. Їхній приріст становить близько двох відсотків ($36,1 мільярда).

З російських компаній до ТОП-100 потрапили десять, чий загальний обсяг продажів оцінюється в $26,6 мільярда. Сповільнення зростання для російських компаній (плюс становить лише 3,8%) продиктоване економічними труднощами, спричиненими зниженням цін на нафту та наслідками міжнародних санкцій, зазначають фахівці SIPRI.

Експерти зауважують, що в рейтингу найбільших компаній, які виробляють озброєння, українське держпідприємство «Укроборонпром» посіло 77 місце. Роком раніше (2015-го) «Укроборонпром» був на 84 позиції. За даними SIPRI, продажі українського концерну за рік становили $1,06 млрд.

РЕФЕРЕНДУМИ ПРО ВСТУП УКРАЇНИ ДО НАТО ТА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ ВІДБУДУТЬСЯ «В ДУЖЕ СКОРОМУ Й ДОСЯЖНОМУ МАЙБУТНЬОМУ»

«Ми твердо тримаємо курс на євроатлантичну інтеграцію. Уже в дуже скорому й досяжному майбутньому в Україні точно пройдуть референдуми — і про вступ до НАТО, і про членство в Євросоюзі», — зазначив Президент України Петро Порошенко на своїй сторінці у Facebook.

НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ БТР-4МВ1 УСПІШНО ПРОЙШОВ ВИПРОБУВАННЯ

Новий український БТР-4МВ1 успішно пройшов повний цикл заводських випробувань.

«Надпотужна військова машина модернізована фахівцями Державного концерну «Укроборонпром» відповідно до останніх тенденцій бронетехніки НАТО. Під час вогневих випробувань БТР-4МВ1 підтвердив здатність знищувати противника на максимальній дальності дії зброї, вночі та у складних погодних умовах», — написав Президент Петро Порошенко у Facebook.

В УКРАЇНІ ВЗЯТО НА ОБЛІК МАЙЖЕ ПІВТОРА МІЛЬЙОНА ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ

В Україні взято на облік 1 487 455 переселенців із Донбасу й Криму. Про це інформує прес-служба Міністерства соціальної політики.

«Станом на 11 грудня 2017 року, за даними структурних підрозділів соціального захисту населення обласних та Київської міської державних адміністрацій, узято на облік 1 487 455 переселенців, або 1 212 580 сімей із Донбасу й Криму», — ідеться в повідомленні.

Як зазначено, станом на 11 грудня 2017 року отримувачам допомоги профінансовано понад 2,5 млн грн.

МЗС УКРАЇНИ: НЕОБХІДНО ПРИПИНИТИ ПОЛІТИЗАЦІЮ НОВОГО ОСВІТНЬОГО ЗАКОНУ

МЗС України висловлює вдячність Венеціанській комісії за розгляд звернення України щодо Закону України «Про освіту» у максимально стислі терміни, йдеться в офіційному зверненні зовнішньополітичного відомства України.

«Ми вважаємо, що опубліковані 11 грудня ц.р. рекомендації, які містяться в офіційному висновку, допоможуть впроваджувати закон з їх урахуванням в інтересах української мови як державної, а також з урахуванням важливості забезпечення розвитку мов національних меншин України для самоідентифікації та у місцях компактного проживання.

Ухвалення рішення ВК дозволяє перевести питання подальшої імплементації освітньої реформи в Україні виключно в експертне русло.

У цьому зв'язку закликаємо утриматися від подальшого вільного тлумачення згаданих рекомендацій, припинити політизацію питання нового освітнього закону, його використання для спекуляцій і конфронтації.

Ми розраховуємо в цьому на конструктивний підхід з боку наших іноземних партнерів, готові надавати повну та змістовну інформацію про наступні кроки України в цьому напрямку, щоб процес освітньої реформи відбувався прозоро і не ставав предметом подальших непорозумінь», сказано в заяві МЗС.

«ОБРАЗА МОСКВИ. ЩО В РФ ДУМАЮТЬ ПРО РІШЕННЯ МОК»

Злочинець завжди намагається удавати жертву. Російська реакція на відсторонення олімпійської збірної є підтвердженням того.

Хмари над російськими олімпійцями згустилися не вчора. Минулого року легкоатлетів з Росії не пустили на літню Олімпіаду. Причина все та ж — антидопінгові розслідування. Свідчення екс-голови Московської антидопінгової лабораторії Григорія Родченкова недвозначні: у РФ створена система фальсифікацій на державному рівні.

Масштабність того, що відбувається, виявилася настільки значною, що МОК відмахнутися не зміг. Російські прапори і російські спортивні чиновники на Олімпіаду не поїдуть. А спортсмени можуть — лише ті, що поза підозрою, і лише за умови, що будуть виступати під нейтральним прапором.

Російська реакція на це рішення — ідеальна ілюстрація того, як влаштована «патріотична свідомість».

Російські ЗМІ одностайні: недопуск спортсменів на Олімпіаду не може бути пов'язаний ні з яким допінг-скандалом. Навпаки — це лише ще один доказ, що Росія оточена ворогами і що ці вороги прагнуть Росії всіма можливими способами нашкодити. Результати розслідування нікого не цікавлять. Патріотичний вердикт незмінний: все, що сталося, — це частина глобальної антиросійської змови.

Єдина дискусія, яка ведеться у РФ, — чи дозволяти російським атлетам виступати під нейтральним прапором. Самих спортсменів можна зрозуміти: для багатьох із них це останній шанс реалізувати себе на олімпійських стадіонах. Але офіційний гул досить категоричний: нейтральний прапор сприймається ними, як «образа для Росії».

Рік тому ми вже спостерігали щось схоже. У 2016-му легкоатлетка Дар'я Клішина погодилася виступати під нейтральним прапором. У результаті її довго і планомірно цькували.

Тому що готовність спортсмена грати за правилами МОК у Росії сприймається як зрада. Мовляв, їдеш на Олімпіаду — отже, ти згоден із претензіями. Тобто поділяєш підозри у фальсифікації допінг-проб. Тобто сумніваєшся, що російські спортивні успіхи були заслужені. Тобто не віриш у антиросійську змову. Тобто ставиш під сумнів те, що Росія — жертва, а решта світу має щодо неї агресивні плани.

Це світ кривих дзеркал, в якому адекватність сприймається як загроза. Готовність дотримуватися правил — як зрада. Уміння називати речі своїми іменами робить ізгоєм.

Росія сама загнала себе в пастку — тієї миті, коли вирішила, що переможців не судять. Коли нафтодолари призвели до запаморочення від успіхів. Слідом за Олімпіадою в Сочі був Крим. Потім Донбас. Потім Сирія. Потім американські вибори.

А виявляється, що переможців судять. Що порушення правил обнуляє результат. І тепер ми бачимо, як у Москви відбирають медалі. Позбавляють її спортсменів перспектив. Посилюють санкції. Починають контролювати її витрати. Презумпція невинуватості на наших очах змінюється презумпцією винуватості. Деякі перемоги запам'ятовуються своїми поразками.

Тому що шулерів не любить ніхто.

Павло КАЗАРІН, ведучий телеканалу ICTV, оглядач «Крим. Реалії»

БЮДЖЕТ-2018: НА ПОТРЕБИ ВІЙСЬКА ПЕРЕДБАЧЕНО 86 млрд грн

ВИДАТКИ НА ПОТРЕБИ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ ПОРІВНЯНО З 2017 РОКОМ ЗБІЛЬШЕНО НА 16,8 млрд грн, АБО НА 24,3%. П'ЯТУ ЧАСТИНУ БЮДЖЕТУ БУДЕ ВИКОРИСТАНО НА ОЗБРОЄННЯ ТА ВІЙСЬКОВУ ТЕХНІКУ, ЩО НА 34% БІЛЬШЕ, НІЖ ЦЬОГОРІЧ

Президент України Петро Порошенко позитивно оцінив ухвалення Верховною Радою Держбюджету-2018. Про це він написав на своїй сторінці у Facebook.

«Країна розвивається. Це вже видно й по дорогах. Тому на наступний рік на їхнє будівництво та ремонт заклали 40 мільярдів. Децентралізація й далі збільшуватиме фінансову основу місцевих громад. Стартує президентська ініціатива реанімації сільської медицини, в амбулаторії, ФАПи, швидкісний Інтернет інвестуємо п'ять мільярдів.

Країна починає відновлювати рівень життя. Чергове підвищення «мінімалки» детінізує зайнятість, і, як і цього року, підтягне реальну середню зарплату.

Країна обороняється. На армію передбачено 86 мільярдів гривень, що майже на 25% більше, ніж поточного року.

Усе це — результат нашої спільної роботи. Дякую за нього всім українцям». На цьому наголосив Президент України — Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Петро Порошенко, вітаючи ухвалення Верховною Радою України Закону про Державний бюджет на 2018 рік.

Як повідомили в Департаменті фінансів Міністерства оборони України, у Законі «Про Державний бюджет України на 2018 рік» для Міністерства оборони передбачено 86,0 млрд грн (2,58% ВВП), із них: 81,7 млрд грн за загальним фондом; 4,3 млрд грн за спеціальним фондом, із них 2,7 млрд грн — перехідні залишки коштів 2017 року від конфіскату.

Передбачені у головному фінансовому документі країни видатки на ЗС України на 2018 рік порівняно з 2017 роком збільшено на 16,8 млрд грн, або на 24,3%. Фахівці зазначають, що на 2018 рік Міністерство оборони визначило три основні пріоритети фінансування. Перший — це оснащення військ сучасними зразками озброєння та військової техніки. Другий — належне тилове забезпечення, яке включає в себе початок відновлення непорушних запасів, створення сучасної мережі військових баз та відновлення інфраструктури. Також пріоритет у фінансуванні буде надано підвищенню соціального захисту військовослужбовців.

У 2018 році Міністерством оборони визначено три основні пріоритети фінансування: перший — оснащення військ сучасними зразками ОВТ, другий — належне тилове забезпечення, третій — підвищення соціального захисту військовослужбовців

ЗОКРЕМА ВИДАТКИ НА 2018 РІК ЗАПЛАНОВАНО РОЗПОДІЛИТИ ТАКИМ ЧИНОМ:

● **18,1 млрд грн (21,0 %) — на озброєння та військову техніку, 2017 року — 13,4 млрд грн (19,4%), збільшено на 4,6 млрд грн (або на 34,3%), що забезпечить:**

● закупівлю й модернізацію ОВТ (10,7 млрд грн, 2017 року — 8,1 млрд грн, збільшено на 2,6 млрд грн);

● відновлення озброєння та військової техніки (4,2 млрд грн, 2017 року — 3,0 млрд грн, збільшено на 1,2 млрд грн).

● **50,4 млрд грн (58,6%) — на персонал, 2017 року — 43,3 млрд грн (62,6%), збільшено на 7,1 млрд грн (або на 16,5%), що забезпечує:**

● виплату грошового забезпечення з урахуванням упорядкування його структури (34,9 млрд грн, 2017 року — 30,7 млрд грн, збільшено на 4,2 млрд грн) і заробітної плати (4,7 млрд грн, 2017 року — 4,0 млрд грн, збільшено на 0,7 млрд грн) з урахуванням зростання прожиткового мінімуму;

● виплату одноразової допомоги в разі загибелі, поранення та інвалідності (2,1 млрд грн, 2017 року — 1,3 млрд грн, збільшено на 0,8 млрд грн);

● харчування особового складу (3,6 млрд грн, 2017 року — 3,3 млрд грн, збільшено на 0,3 млрд грн) з урахуванням інфляції;

● закупівлю речового майна (3,5 млрд грн, 2017 року — 2,5 млрд грн, збільшено на 1,0 млрд грн) з урахуванням відновлення непорушних запасів.

● **5,2 млрд грн (6,1%) — на інфраструктуру, 2017 року — 2,9 млрд грн (4,2%), збільшено на 2,3 млрд грн (або на 77,9%), що забезпечує:**

● будівництво (придбання) житла для військовослужбовців (857,6 млн грн, 2017 року — 751,0 млн грн, збільшено на 106,6 млн грн) — надання житла 1,5 тис. осіб;

● будівництво й капітальний ремонт військових об'єктів, зокрема будівництво житла для контрактників і ремонт їдалень, які переходять на нову систему харчування за Каталогом (4,1 млрд грн, 2017 року — 2,0 млрд грн, збільшено на 2,1 млрд грн).

● **12,3 млрд грн (14,3%) — на експлуатаційні витрати, 2017 року — 9,5 млрд грн (13,7%), збільшено на 2,8 млрд грн (або на 29,4%), що забезпечує:**

● закупівлю паливно-мастильних матеріалів для підготовки військ (наліт авіації до 55 год.), їхньої життєдіяльності й проведення АТО (4,7 млрд грн, 2017 року — 3,1 млрд грн, збільшено на 1,6 млрд грн) з урахуванням відновлення непорушних запасів;

● оплату комунальних послуг та енергоносіїв (2,5 млрд грн, 2017 року — 2,1 млрд грн, збільшено на 0,4 млрд грн) з урахуванням підвищення тарифів;

● медичне й санаторне лікування (703,3 млн грн, 2017 року — 487,1 млн грн, збільшено на 216,2 млн грн);

● гарантування живучості та вибухопожежобезпеки арсеналів, баз, складів ОВТ й боєприпасів (500,0 млн грн, 2017 року — 425,9 млн грн, збільшено на 74,1 млн грн).

ЗАГАЛЬНІ ПОКАЗНИКИ БЮДЖЕТУ КРАЇНИ НА НАСТУПНИЙ РІК

Загальний бюджет 2018 року передбачає зростання прожиткового мінімуму на 9%. Тобто прожитковий мінімум на одну особу в розрахунку на місяць становитиме з 1 січня — 1700 грн, з 1 липня — 1777 грн, з 1 грудня — 1853 грн. З 1 січня зросте й мінімальна заробітна плата — до 3723 гривень, з можливістю її підвищення після I кварталу.

На оборону та безпеку держави в наступному році передбачено 165,3 млрд гривень (5% ВВП), що на 28,8 млрд гривень більше порівняно з 2017 роком.

Прем'єр-міністр України звернув увагу, що економічний підйом стане запорукою підвищення соціальних стандартів, передусім мінімальної заробітної плати, до запропонованого Президентом та парламентом рівня у 4100– 4200 грн.

— Наше завдання — довести середню зарплату до 10 тис. грн. Сьогодні вона становить 7400. Головне, аби економіка була здатна наповнювати ці цифри, — додав Прем'єр-міністр.

Сторінку підготував Вадим КОВАЛЬОВ

ОБОРОНА ТА БЕЗПЕКА

₴ 165,3 млрд

(5% ВВП) порівняно з 2017 роком більше на 28,8 млрд грн

Українських бійців важко заскочити зненацька. Кожен добре знає, як йому діяти в будь-якій нештатній ситуації

НА «ПРОМЦІ» І ДАЛІ ЦІЛОДОБОВО ГАРЯЧЕ

НАЙМЕНША ВІДСТАНЬ ДО ТРАНШЕЙ ОКУПАНТІВ ТУТ СТАНОВИТЬ 60 МЕТРІВ, НАЙВІДДАЛЕНІШІ З НИХ — ЗА 120. ВОРОГ ЩОДНЯ ВИПРОБОВУЄ УКРАЇНСЬКИХ БІЙЦІВ НА ПИЛЬНІСТЬ І СТІЙКІСТЬ...

В Авдіївці відстань між мирним життям і війною вимірюється лише кількома сотнями метрів, які відділяють околиці міста і найближчі позиції на «промці». Контраст настільки разючий, що не встигаєш навіть усвідомити зміну обстановки. Тільки-но ти проїжджав центральними вулицями міста повз магазини, школу, ринок, парк, а за якісь 15 хвилин руху на машині — ти в районі активних бойових дій, де не припиняється справжня війна

…На «промці» нас зустрічає комбат. Його погляд утомлений, голос трохи хрипкий.

— Ніч була неспокійна, довелося повоювати, — каже майор.

Про те, що було гаряче здогадався ще напередодні ввечері за розривами мін і снарядів та чергами зі стрілецької зброї, які було чути практично в усіх куточках прифронтової Авдіївки.

— Спочатку окупанти зробили кілька черг з «Утеса», потім вдарили із гранатометів, АГС. А згодом застосували важку артилерію. Підключилися і танки, які за півгодини випустили близько 50 снарядів. Зараз на позиції «Ампер» теж неспокійно, — говорить комбат.

— Вихід! — встигає оголосити боєць, і його голос заглушає свист міни. Спалах, розрив! Хмара землі і трісок від розбитого ящика з-під бойового комплекту пролітають уздовж бруствера. А білі клапті розірваної на шматки мішковини видніються аж на верхівці дерева, неабияк посіченого кулями, і майорять там. Уламки цегли, немов їх жбурнула в нас згори чиясь рука, барабанним дробом стукають по шолому. Навіть втиснувшись усім тілом у дно окопу, відчуваєш, як над тобою прокотилася потужна вибухова хвиля.

— До бою! — команда лунає саме тоді, коли наступна міна розривається вже позаду позиції. Навіть важко усвідомити, як можна виконати цю команду в таких умовах? Але за лічені секунди вже чуєш у відповідь роботу нашої «дашки» і кілька пострілів з РПГ-7. Тут, на «Ампері», українських бійців важко заскочити зненацька. Кожен добре знає, як йому діяти в будь-якій нештатній ситуації.

— «Казбеку», закрити сектор! — лунає команда командира. Реакція цього бійця на наказ — миттєва. Граната з СПГ стрімко досягає фундаменту зруйнованої споруди. Ворожий вогонь з того місця припиняється.

Загалом на «промці» тиша — явище відносне, а на позиції «Ампер» — й поготів. Ідучи ледь помітною стежкою, можна побачити безліч «хвостовиків» від невибухлих мін. Скрізь — вирви.

— Ось ці від розриву152-міліметрового снаряда ще з минулої зими залишилися, — розповідає боєць Андрій, вказуючи на величезні ями. — Тоді тут 72-га вела бої. Ворог постійно гатив по наших бійцях. Непереливки хлопцям було. Ця позиція в тактичному сенсі вигідна, ось російські окупанти й намагалися її захопити. Але не вийшло в них нічого, наші їм добряче давали відсіч. А ось ці вирви — від мінометів калібру 82 мм. Це вже зовсім свіжі, на цьому тижні прилетіли. Щоправда, зараз ворог рідко з мінометів б'є. Позиції наші розташовані дуже близько до противника, тож, мабуть, побоюються своїх випадково зачепити.

— Найменша відстань до траншей окупантів становить 60 метрів, найвіддаленіші з них — за 120 , — додає заступник командира роти лейтенант Владислав. — У них позиції переважно сховані в лісосмузі, лівий край якої сягає флангу нашого ВОПу.

— Якщо в нас ще є місця, куди в разі потужного обстрілу можна сховатися, то ворог там дедалі глибше в землю закопується, — пояснює кулеметник Олександр. — Тому стріляють вони переважно «по-сомалійськи» — тримають автомат над головою, а самі з окопів не висовуються. Проте окупантів це не рятує, втрати в них серйозні. Кожна вилазка їм дорого обходиться.

Спочатку окупанти зробили кілька черг з «Утеса», потім вдарили із гранатометів. А згодом застосували важку артилерію. Підключилися і танки, які за півгодини випустили близько 50 снарядів

Попри те, що градус бойової напруги на «Ампері» не спадає, життя тут йде за певним розпорядком. Зміна, яка відпочиває, чистить зброю і готує обід у бліндажі. Декілька бійців заготовляють дрова. Тут є навіть своя «лаунж-зона». Бійці сколотили з дощок кілька крісел і виготовили імпровізований столик. На стінах розвісили малюнки дітей, гумористичні послання і власні твори в прозі та віршах.

— Середній вік хлопців нашого підрозділу — 26 років, — розповідає командир роти капітан Олександр. — Для багатьох це перша бойова ротація. Але, як кажуть, характер десантника перевіряється в бою. Досвід і знання набуваються, а ось дух або є, або його немає. Дякуючи Богові, в мене хлопці сильні духом. У бою жодний слабину не дає. Всі діють сміливо, рішуче та в скрутну хвилину завжди підтримують один одного.

Олександр КІНДСФАТЕР

Під час обстрілу напівзруйнована стіна також захистить від куль і осколків

Заступник командира роти лейтенант Владислав корегує вогонь своїх підлеглих

P. S. Коли верстали номер

…Напередодні десантники звернули увагу на те, що противник активно облаштовує вогневу позицію поблизу від їхнього розташування. Цілий день там таємно відбувалися інженерні роботи, підвезення БК, активне пересування особового складу.

— Ми зрозуміли, що вони готують нам чергову пастку, — розповів лейтенант Дмитро, — тому підтягнули в потрібне місце СПГ, виставили спостерігачів і стали чекати. Уночі наші побоювання справдилися. З їхнього боку почався обстріл зі стрілецької зброї. До того ж стріляли трасувальними боєприпасами, таким чином намагалися підсвітити цілі й показати напрямок вогню своєму гранатометнику, який розташувався на новій позиції. Ми на це не купилися. Наш кулеметник відкрив вогонь із фіктивної позиції. Це спрацювало. Гранатометник розкрив себе. Зробив постріл, і за спалахом ми засікли, де він розташувався. Навели СПГ. За командира обслуги був наш командир лейтенант Назар. Його постріл виявився настільки точним, що снаряд залетів просто в бліндаж. Вибух був дуже сильний, імовірно, здетонував боєкомплект. Стовп вогню й чорного диму піднявся високо над їхньою позицією. Усю ніч ми спостерігали це захопливе видовище. Завдяки радіоперехопленню з'ясували, що в них два «двохсотих», виведено з ладу АГС і великокаліберний кулемет «Утес». З нашого боку обійшлося без втрат.

НАВКОЛО НАШИХ ПОЗИЦІЙ ЩОДНЯ — СВІЖІ ВИРВИ

БОЙОВИКИ У БУДЬ-ЯКИЙ СПОСІБ НАМАГАЮТЬСЯ СПРОВОКУВАТИ НАШИХ БІЙЦІВ НА ВОГОНЬ У ВІДПОВІДЬ, ЩОБ ПОТІМ КРИЧАТИ, ЩО УКРАЇНСЬКІ ВОЯКИ ПОРУШУЮТЬ УСЯКІ ДОМОВЛЕНОСТІ...

На спостережному пункті боєць Олександр вдивляється у вічко тепловізора

Останнім часом приморський напрямок знову став гарячим регіоном. Наприклад, у районі селища Новоселівка ворог щодня обстрілює наші позиції

На цій ділянці тримає оборону батальйон, яким командує підполковник Вадим П. Він привітно зустрічає нас на порозі штабу. Щось шиплять рації, чути короткі доповіді. Я помічаю, що офіцери не відволікаються на гостей. Біля ноутбука одного з них лежить яскравий пенал. Мимоволі задивляюсь на нього, він видається мені справжнім артефактом або часткою зовсім іншого життя.

— Подарунок доньки, — стримано пояснює офіцер, коли помічає мій погляд, і несподівано широко усміхається. На столі у рамочці невеличка фотографія. На ній — дівчина з великими очима.

— Скучили за нею?

— Ну а як ви вважаєте? — відповідає він запитанням на запитання.

Тим часом комбат вводить нас у курс справи:

— Російські окупанти щодня обстрілюють позиції нашого батальйону. Ми відповідно до Мінських домовленостей не відповідаємо на вогонь, але фіксуємо їхні обстріли. Сьогодні туман щільно покрив і наші, і ворожі позиції, тож можна під'їхати на саму передову. Вас проведе один із наших офіцерів.

Вадим промовляє кілька слів у рацію, і за кілька хвилин у приміщенні штабу з'являється високий плечистий чоловік. Автомат, бронежилет, каска, магазини, пістолет, рація, аптечка. Усе це, на диво, компактно розміщується на його велетенській фігурі.

— За вашим наказом прибув, — коротко доповідає він, потім простягає нам руку: — Микита.

Сідаємо в машину й у сутінках вирушаємо на передній край. Навкруги — густий туман, він краде звуки, відстані. Розмита дорога ледве вгадується через заповнені водою колії. Пригадується шкільне з Олеся Гончара: «…там, де ми пройшли, колії світяться». Машину кидає на нерівностях дороги, вона рухається то в заносі, то майже боком. Нарешті прибуваємо на місце.

Нас зустрічає командир підрозділу Юрій. Коли він привітався й почав розповідь, стало помітно, що військовослужбовець втомлений. Він гостинно запрошує пройти з ним у бліндаж. Світломаскування на позиції бездоганне. Якби не мішки з піском, що ледь біліють коло входу в бліндаж, то ми б пройшли повз нього. Від дощів і вологи все розкисло, у траншею спускаємося дуже обережно.

Усередині тихо й тепло. На двоповерхових нарах відпочиває чергова зміна бійців. У кутку топиться пічка, на ній відро з водою: для зміни, яка повернеться із чергування — буде гаряча вода. На мотузці сушаться особисті речі.

— По наших позиціях стріляють щодня. Зазвичай коли ще світить сонце, б'ють міномети, а після його заходу розпочинають великокаліберні кулемети, — розповідає Юрій. — Річ у тім, що вихід мінометної міни вночі дуже добре видно. Удень спалахи майже непомітні, тому вся надія на спостерігачів: вони помічають початок стрілянини й попереджають хлопців про небезпеку. Стріляють російські окупанти двома калібрами. Спочатку пристрілюються 82 мм, потім починають кидати 120 мм.

Уже на дворі побачили, що позицію порито свіжими вирвами. Умикаємо ліхтарі й бачимо на дні вирв іще неіржаві осколки, які блищать у білому світлі. Микита підіймає один із них:

— Бачите? Характерні довгі шматки металу, глибина ям — усе свідчить про те, що ворог стріляє калібрами, які заборонено за Мінськими домовленостями.

Під час розмови починається стрілянина. Десь далеко на фланзі стрекоче кулемет, потім долинають звуки розривів.

Юрій неквапливо, як щось дуже давно відоме, пояснює:

— Це їхня звичайна тактика. Вони стріляють із різних точок, праворуч і ліворуч, аби було важче їх засікти й відреагувати. Та наші артрозвідники вираховують їхні позиції.

З новою зміною, що приймає чергування, проходимо вздовж траншеї. Бійці, які чергують на спостережних пунктах, цього разу ще уважніші, адже туман дає змогу диверсантам ближче підійти до наших позицій.

На одному з перекритих спостережних пунктів чергує худорлявий боєць. Обличчя його обвітрене. Він акуратно тримає тепловізор: щойно закінчив оглядати поле. Доповідає по телефону, що все гаразд. Знайомимося.

— Олександр. Моє завдання — виявити пересування ворога, особливо ймовірне в густому тумані. Але поки що все майже тихо, без пригод.

Цей боєць на фронті з 2015 року. Він передає тепловізор своєму наступнику, і той акуратно його чіпляє на бронежилет. Тепловізори в підрозділі — подарунки волонтерів, з ними солдати пройшли не одну ротацію.

Боєць, котрий заступає на пост, уважно оглядає своє господарство. Бінокль — на місці, телефон працює, рація на повному заряді, термос із кавою під рукою. Потискаємо один одному руки й вирушаємо у зворотну путь. За кілька хвилин повертаємося в бліндаж. Там уже розміщується на відпочинок група бійців, яка повернулася з чергування. Уривки розмов, брязкіт зброї, шарудіння вологої одежі.

Питаю, чи давно вони на війні, і тут з'ясовується, що багато хто в підрозділі воює із самого початку — з 2014-го. Воюють разом ще із часів батальйону тероборони.

— Ми тут усі одне одного знаємо, як рідні вже стали. Утома, звісно, є, та якщо ми підемо, то це буде, мабуть, якось неправильно — знизує плечима один із бійців, маленький, у чорній шапці, із засмаглим обличчям.

Мені не раз випадало чути на передовому краї такі фрази. І кажуть їх люди справді щиро.

Запитую, чи не образливо стояти ось так, не відповідаючи на вогонь. Один із солдатів відкладає автомат, який щойно протирав від крапель конденсату, обертається до мене, дивиться уважно й спокійно промовляє:

— Ворог у будь-який спосіб намагається довести, що українські вояки порушують узяті домовленості, що з Україною неможливо домовитися, що ми не думаємо про своїх братів і сестер, які також є на окупованій території. Тому наше мовчання сильніше за відповідь.

Уже стало зовсім темно, коли ми повернулися в штаб батальйону. Як розповіли офіцери, противник відчув, що перед ним не новачки, а випробувана в боях злагоджена частина, тому час від часу вдається до якихось нових вигадок.

Зазвичай коли світить сонце, ворог б'є з мінометів. Річ у тім, що вихід мінометної міни вночі дуже добре видно. Удень спалахи майже непомітні

Наприклад, чимало лиха може накоїти обстріл із різних напрямків. Річ у тім, що за умови ведення вогню з великокаліберного кулемета почути мінометний постріл можна не завжди, до того ж вони дедалі частіше «працюють» на максимальних дистанціях. Тож перші міни падають неочікувано. Крім того, часом ворог практикує обстріл, як жартують бійці, не за розкладом. Тому виникає цілком слушне запитання: як удається уникнути втрат? З'ясовується, завдяки кільком речам. По-перше, досвідчені офіцери вимагають неухильного виконання правил безпеки: воїн має бути в шоломі, бронежилеті, аптечка — напоготові.

По-друге, весь час треба спостерігати за ворогом, і жоден прояв його активності не має залишатися без уваги.

По-третє, має бути бездоганне виконання вимог щодо інженерного забезпечення позиції. Усю ділянку оборони можна пройти, жодного разу не підставивши голову під кулю снайпера або постріл, якщо добре вирито траншеї й ходи сполучення.

Важливим є й побутове забезпечення особового складу: вчасно готувати їжу, усі воїни мають вчасно отримати зимовий однострій.

Виконання цього комплексу простих на перший погляд вимог забезпечує збереження життя наших солдатів.

Олександр ШУЛЬМАН

«УКРАЇНА ПЕРЕМОЖЕ НЕ ТІЛЬКИ СИЛОЮ ЗБРОЇ, А Й ЩИРІСТЮ НАМІРІВ ТА ДОБРИМИ СПРАВАМИ»

Війна триває не лише в окопах, на позиціях обабіч лінії розмежування, а й у свідомості людей та інформаційному просторі. Також вона є протистоянням шкіл військового оперативного мистецтва, штабів, ідей і прогнозних сценаріїв, народжених у цих мозкових центрах війни. У штабі не надто довіряють професійній інтуїції, його функціонал — знати напевне, що відбувається та як потрібно діяти.

Один із найголовніших штабів нашої країни — штаб АТО. Із командувачами сил антитерористичної операції під час їхнього виконання надзвичайно важливої місії журналістам не часто щастить поспілкуватися, тим паче взяти в них інтерв'ю. Проте командувач Десантно-штурмових військ ЗС України генерал-лейтенант Михайло Забродський знайшов час і розповів про те, чим для нього є цей період, коли він очолює силову компоненту нашої боротьби з гібридною агресією.

Зрозуміло, що місія командувача — це служба практично без відпочинку, з колосальним напруженням, постійним усвідомленням рівня відповідальності. Очевидно й те, що ухвалення законопроекту про реінтеграцію Донбасу очікувано посилить роль Збройних Сил України в урегулюванні кризи та відновленні територіальної цілісності держави. Відтак нового змісту набудуть роль і функції керівника органу управління АТО. Але це буде потім…

— Із чого починається день командувача, яким є його робочий графік? — це найперше, про що запитую в Михайла Віталійовича.

— Ранок починаю з фіззарядки та інших обов'язкових для військової людини процедур. Потім приймаю доповіді про стан справ від оперативно-чергової служби об'єднаного командного пункту, командувачів оперативно-тактичних управлінь. Далі беруся за роботу з невідкладними документами, уточнюю поточні завдання. На короткому ранковому оперативному брифінгу обговорюємо нагальні питання й завдання, які належить виконати впродовж доби. Робота з плануванальними документами, спілкування з начальниками структурних підрозділів штабу — це теж частина моєї щоденної діяльності в районі АТО. Доволі регулярними в моєму щільному робочому графіку є виїзди в частини та підрозділи. А ввечері настає час тактичних нарад, де ми підбиваємо підсумки всього, що відбулося за день. І, якщо заплановані заходи вдалося успішно реалізувати, десь за північ можу дозволити собі відпочити.

— Зрозуміло. А от виїзди в підрозділи — це обов'язкове завдання командувача чи вони є вашою особистою ініціативою, прагненням, так би мовити, бачити на власні очі те, про що доповідають?

— У цьому немає нічого незвичайного, адже існує саме такий спосіб військового управління та комунікації з підлеглими: особисте спілкування. Його вигадали ще задовго до нас, а тим паче, задовго до початку АТО. Я цей метод вважаю дуже ефективним, наочним і результативним.

— З якими проблемами або порадами під час таких зустрічей до вас звертаються військовослужбовці?

— Виникає достатньо багато питань суто тактичного змісту. Вони стосуються поліпшення розташування військ, удосконалення фортифікаційного облаштування позицій, загороджень, нових прийомів і засобів вогневого ураження противника тощо. Відверто скажу, й побутова складова в наших фронтових діалогах із військовослужбовцями є помітною. Наприклад, часто виникає тема окремих видів забезпечення. Саме в процесі такого спілкування нерідко вдається оперативно вирішувати проблемні питання.

Командувач Десантно-штурмових військ ЗСУ генерал-лейтенант Михайло Забродський

— Уже почалася зима. Якою нині є ситуація на терені АТО в сенсі зустрічі холодного сезону?

— Цьогоріч у підготовці до зимового періоду виконання завдань ми врахували минулі напрацювання, побажання наших військових і досвід, зокрема й негативний, попередніх років. Командування АТО, видів Збройних Сил та окремих родів військ доклало й докладає всіх зусиль, аби питання готовності до дій узимку вирішували оперативно, вчасно та ефективно.

— Чи вдалося налагодити співпрацю й порозуміння з місцевою владою, громадами? Адже на Донбасі в людей потрібно вселити віру, що в них існує перспектива нормального життя. І роль військових тут не остання.

— Ураховуючи складність і багатогранність обстановки, у якій діє військо, ми добре розуміємо: Збройні Сили й інші силові структури виконують завдання не в міжзоряному просторі, а на територіях певних адміністративних одиниць, де живуть люди зі своїми проблемами й негараздами. І без надійного управління та впливу на ситуацію з боку цивільно-військових адміністрацій, безперечно, успіху в антитерористичних заходах та бойових діях досягти значно важче. Відповідно, наскільки це можливо, свої дії узгоджуємо із цивільно-військовими адміністраціями, сподіваючись на допомогу та всебічну підтримку. Роль військових тут очевидно позитивна. Приміром, після обстрілів Донецької фільтрувальної станції саме люди у погонах неодноразово, ризикуючи життям, запобігали екологічній катастрофі. Після поліпшення свого тактичного розташування наші військові змогли налагодити канал гуманітарної допомоги в села Гладосове й Травневе на Донеччині. Завдяки захисту Збройними Силами України тут змогли розпочати роботи з відновлення електропостачання. Однак противник, здійснюючи збройні провокації, постійно блокує спроби повернути нормальне життя в ці населені пункти. У Травневому силами цивільно-військового співробітництва організовано тимчасовий гуманітарний центр для поліпшення доставки питної води, продуктів харчування, відновлення електроживлення та вирішення низки інших нагальних для місцевих людей питань. А в прифронтовому селищі Золотому, що на Луганщині, військові сапери допомогли відновили подачу електроенергії, якої тут тиждень не було через обстріли незаконними збройними формуваннями.

До речі, військові медики повсюдно надають допомогу місцевому населенню, особливо в тих районах, у яких доступ цивільних лікарів практично неможливий через загрозу їхньому життю. Офіцери цивільно-військового співробітництва, військові інженери, які відновлюють зруйновану інфраструктуру та здійснюють розмінування, виконують важливу місію з реінтеграції в серця, душі багатьох жителів Донбасу сподівань на настання кращих часів винятково разом з Україною. Не тільки силою зброї можна повернути Україну в певні населені пункти, а й щирістю та добрими справами.

— Як удається тримати залучені в АТО сили у високому функціональному тонусі?

— Наскільки дозволяє обстановка, заходи бойової підготовки прагнемо здійснювати в повному обсязі. Використовуємо для цього визначені ділянки місцевості. Зокрема організовуємо навчальні стрільби зі штатної зброї з виконанням різних способів маневрування та управління. У цьому процесі намагаємося зробити все можливе, щоб навіть в умовах АТО не знижувати темпів бойового навчання.

> *«Українські військові, які відновлюють зруйновану інфраструктуру та здійснюють розмінування, виконують унікально важливу місію з реінтеграції в серця, душі багатьох жителів Донбасу сподівань на настання кращих часів винятково разом з Україною. На жаль, противник, здійснюючи збройні провокації, постійно блокує спроби повернути нормальне життя в населені пункти регіону»*

— Що дає військовому керівникові вашого рівня досвід управління силами АТО?

— Функціонал будь-якого військового керівника відповідного рангу передбачає певний стиль управління й підхід до вирішення проблемних питань. У цьому сенсі функції командувача сил АТО справді формально не надто відрізняються від функцій командувача Десантно-штурмових військ. Але в керівника сил антитерористичної операції непорівнянно вищий рівень як можливостей, так і відповідальності.

— На ваш погляд, хто найпершим оцінюватиме способи дій, ідеї, підходи, які вибрали ви в цій ролі?

— На жаль, єдиним, хто першим об'єктивно оцінює правильність наших дій, є противник. Лише він насправді здатний відчути, наскільки ефективно ми виконуємо поставлені завдання. Узагалі вважаю, що треба постійно працювати над собою, щоб, не дай Боже, не виникало відчуття, що ти всього досяг, усе знаєш і все можеш. Нормальний стан для військового керівника той, коли він бачить напрямки до вдосконалення у собі і в підлеглих. Такий підхід гарантовано веде до успіху.

— Дякую за цікаву розмову!

Бесіду вів Геннадій КАРПЮК

Схема розташування селищ Гладосове і Травневе

ІНФОРМАЦІЙНІ «СТРАЖДАННЯ» ОКУПАНТІВ

ПОНОВЛЕННЯ КОНТРОЛЮ УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬК НАД ДВОМА СЕЛИЩАМИ ПОБЛИЗУ ГОРЛІВКИ ВИКЛИКАЛО У ПРОРОСІЙСЬКИХ ПРОПАГАНДИСТІВ ІНФОРМАЦІЙНУ ІСТЕРИКУ

Наприкінці листопада прес-служба штабу антитерористичної операції повідомила, що «…окремі підрозділи Збройних Сил України на Луганському напрямку поліпшили своє тактичне становище з метою поліпшення умов спостереження за російськими окупантами…», а згодом там роз'яснили, що мова йде про два населенні пункти — селища Гладосове й Травневе поблизу Горлівки.

Звісно, уже через кілька годин пропагандистські засоби масової інформації окупаційної влади в так званій ДНР, а слідом за ними й російські, заволали про якісь там «грубі порушення Мінських домовленостей унаслідок розгорнутого українськими силовиками наступу й захоплення ними двох селищ» і навіть про «взяття в полон їхніх мирних жителів». Не зупиняючись на подробицях, пропагандисти окупаційного режиму викликали справжню інформаційну істерику серед своїх прихильників і своєї аудиторії з приводу подій у цих двох селищах. Нібито «зупинятися на досягнутому» ЗС України не збираються й готуються «увірватися» вже в сусідні селища — Доломітне та Гольмівський. Водночас проросійські пропагандисти та їхні керманичі з сусідньої країни жодним словом не обмовилися про те, що і Травневе, і Гладосове Донецької області вже були на підконтрольній Україні території, тому їх насправді ніхто не захоплював, і нікого там у полон підрозділи українського війська не брали та що це жодним чином не порушує положень Мінських домовленостей.

Про це, до речі, в ефірі Громадського телебачення 1 грудня заявив офіцер Генштабу Збройних Сил України. Він, зокрема, із цього приводу пояснив, що «…підрозділи ЗС України, згідно з Мінськими домовленостями, можуть на підконтрольній собі території проводити будь-які дії щодо зміни свого тактичного положення, також і стосовно передислокації й переміщення тих чи інших підрозділів…». Окрім того, він заперечив нібито наближення впритул до позицій формувань самопроголошеної «ДНР» якоїсь міфічної української ДРГ, про що заявляли окупанти. «Ми просто зайшли туди, збільшивши кількість розташованих там підрозділів, тобто передислокували на те місце певні підрозділи й почали там удосконалювати позиції, зокрема інженерні укріплення», — підкреслив офіцер. Ні більш, ні менш…

Узагалі, у зв'язку з цими подіями в так званій ДНР, зокрема в інформаційній сфері, здійнялася справжня буря. Чого тільки не вигадували протягом наступного тижня «офіційні представники» окупантів, аби якось пояснити чи виправдати встановлення цілковитого контролю української влади над цими двома селищами, які вони ще донедавна вважали нічийними, а то й своїми.

У зв'язку з цим «полководці «ДНР», щоб виправдати свою кволу реакцію на ці події, змушені були вигадувати й висувати цілком фантастичні тези та ідеї. Але, як завжди, усі вони мали мінімум спільного з реальністю та логікою.

Пропагандистські засоби інформації окупантів одразу після подій у цих двох селищах почали «розганяти» інформацію про те, нібито жителі Гладосового звернулися з відкритим листом до першого заступника голови СММ ОБСЄ в Україні Александра Хуга. У своєму зверненні вони начебто закликали представника ОБСЄ зафіксувати «факт незаконного захоплення території» та дій українських військовослужбовців, які нібито заарештували й вивезли в невідомому напрямку частину мирного населення.

Однак за ретельнішого розгляду цього звернення з'ясувалися цікаві подробиці. Українські фахівці з СЦКК опитали жителів Гладосового та з'ясували, що люди, які підписалися під цим зверненням, ніколи не жили в цьому населеному пункті. Як заявили в СЦКК, «…навіть без спеціалізованої графологічної експертизи видно, що підписи зроблено однією рукою».

Усі ці «кошмарні історії» про «зачистки» Травневого та Гладосового «підрозділами карателів», з арештами, погрозами зброєю та «вивезенням мирного населення в невідомому напрямку», про які так жваво розповідали на сепаратистських телеканалах, виявилися суцільним фейком. Адже ці «зачистки» відбулися у формі доставки українськими військовиками в ці селища гуманітарної допомоги, роздачі її місцевим жителям і розгортання там медичного пункту. З «арештами й затриманням мирного населення» також, м'яко кажучи, не склалося: усі жителі виявилися на місці…

Але в «народній республіці» і далі намагалися виправдати свою безпорадність. І от Басурін в одному зі своїх «звернень» до представників ЗМІ видав на-гора чергову нісенітницю. Виявляється, українське військове командування «…вже давно спланувало й підготувало широкомасштабний наступ на Горлівку», і лише завдяки тому, що «…технічними засобами розвідки армії ДНР вдалося довідатися про підступні плани хунти, які було нанесено на карту, зображену на одній із фотографій начальника Генерального штабу ЗС України, розміщену в ЗМІ», весь цей гіпотетичний наступ було зірвано, а просування українських військ було обмежено лише «двома селищами в нейтральній зоні». Така ось дуже цікава історія…

Мешканці Травневого радо зустріли українських військовослужбовців

«Зачистки» відбулися у формі доставки українськими військовиками в селища Глодосове і Травневе гуманітарної допомоги, роздачі її місцевим жителям і розгортання там медичного пункту

Про абсолютну неадекватність цього твердження та всі ознаки низькопробної маячні, мабуть, здогадувався сам Басурін, коли зачитував цей опус місцевим донецьким та російським журналістам. Бо вираз обличчя в нього тоді був дуже характерним. А після роз'яснень Генерального штабу ЗС України на рахунок подій у районі Травневого й Гладосового навіть ті, котрі були схильні вбачати в словах Басуріна якесь раціональне зерно, явно змінили свою думку на протилежну.

Але цього «захисникам» «руского Донбасу» виявилося замало. Ефект від цієї фантастичної історії з нібито зірваним наступом підступної хунти через необережну фотографію було вирішено підсилити таким собі «аналізом поточної ситуації» на цій ділянці фронту. І той же Басурін знову «видав в ефір» нову порцію «казок про Гладосове». Цього разу він чомусь «спрогнозував» відхід українських підрозділів із зайнятих селищ. Нібито «…зайняті ЗС України позиції вкрай невигідні з тактичного погляду».

Цілком можливо припустити, що Басурін, іще коли був до війни директором фабрики з випуску поліетиленової плівки або очолював виробництво лакофарбових матеріалів, устиг на досить високому професійному рівні опанувати основи військової тактики й загалом усього оперативного мистецтва, але в цьому разі він знову, як то кажуть, промахнувся. Минула доба, дві, три, чотири після «ретельного аналізу» та гучних висновків Басуріна, а українські війська нікуди не відійшли із зазначених позицій. Та ще й стали укріплюватися на нових позиціях.

У цьому сенсі залишається тільки поспівчувати Басуріну й решті окупаційних пропагандистів, які змушені на догоду своїм господарям перетворюватися на таких собі фейкометів (або ідіотів, коли щиро вірять у те, що публічно верзуть у ЗМІ) з приводу чергової «провокації хунти». Яскравим підтвердженням недолугості всього цього «інформаційного прикриття» чергової демонстрації «життєдайності» й «потужності» цієї карткової «молодої республіки» став різкий перехід окупантів від інформаційних закидів до інших аргументів — ствольної артилерії калібром 152 мм і важких 120-мм мінометів на цій ділянці місцевості (за повідомленням штабу АТО, протягом 2–4 грудня вони принаймні тричі застосовували ці засоби ураження в районі селищ Гладосове, Травневе, Новолуганське, випустивши загалом не менш як 100 мін та снарядів, унаслідок чого постраждали мирні жителі цих селищ). Як то кажуть, коли немає чого сказати путнього, то так і тягне помахати кулаками…

Костянтин МАШОВЕЦЬ

Лейтенант Назар П.

ПІСЛЯ ВИПУСКУ З АКАДЕМІЇ — НА ПЕРЕДОВУ. ЧЕРЕЗ ДВА МІСЯЦІ — РОТНИЙ

НАСКІЛЬКИ ХОЛОДНОКРОВНО І ОБАЧЛИВО ДЛЯ СВОГО ВІКУ ДІЄ ЦЕЙ МОЛОДИЙ КОМАНДИР, ДИВУЮТЬСЯ НАВІТЬ БУВАЛІ ВОЯКИ

— Група бойовиків із майже п'ятнадцяти осіб, користуючись темрявою й туманом, здійснила спробу обійти нас із флангу, — розповідає про подробиці минулого бою сержант Олександр С., військовослужбовець десантного підрозділу, який тримає оборону навколо Авдіївки. — Під прикриттям мінометного й кулеметного вогню вони висунулися з руїн і підійшли до нас на відстань до 30 метрів. Для нас це не стало сюрпризом. І заслуга в цьому нашого командира — лейтенанта Назара П. Коли ми тільки-но зайшли на позицію, він одразу сказав:«Противник вирішить, що новачки, які не знають обстановки й місцевості, не зможуть ефективно їм протидіяти». Однак вороги не врахували, що протягом дня ми не лише максимально вкопувалися в землю, обладнували позиції та вогневі точки, а й визначили найімовірніші місця, звідки міг з'явитися противник. Тож завчасно підготувалися до зустрічі незваних гостей і приготували їм багато різних «подарунків».

Усе сталося саме так, як припускав командир. Бойовики полізли, як таргани, саме там, де їх чекали. Бійці підпустили їх на 25 метрів і відкрили вогонь. Він був такий точний і щільний, що атака захлинулася на самому початку. Втративши кількох убитими й пораненими, вони відійшли та одразу попросили по рації перемир'я…

То лише один із небагатьох епізодів, який наочно продемонстрував командирський талант молодого офіцера. Випускник факультету ВДВ Військової академії (м. Одеса) лейтенант Назар П. у свої неповні 21 торік із відзнакою закінчив виш й одразу потрапив на фронт. Війна — найсуворіший екзаменатор. І те, як виконав перші бойові завдання молодий командир взводу, показало його рівень командирської підготовки.

Це сталося поблизу Новгородського. Загострення, яке відбувалося тут на початку 2017 року, торкнулося безпосередньо й підрозділу Назара П.

— Тоді нас обстрілювали щодня, — згадує минулі події старшина Іван. — Але того дня ворог вирішив не обмежуватися обстрілами. Ми спочатку не звернули увагу на те, що вогонь якось раптово припинився. Та коли з дального спостережного поста надійшов сигнал, що ДРГ російських найманців близько 12 осіб таємно пересувається вздовж лісосмуги в напрямку нашого ВОПу, негайно вирушили на допомогу.

Бійці підпустили противника на 25 метрів і відкрили вогонь. Він був такий точний і щільний, що атака захлинулася на самому початку. Втративши кількох убитими й пораненими, вони відійшли та одразу попросили перемир'я…

Групу повів командир. Але не це здивувало бійців, серед яких, до речі, було чимало хлопців із бойовим досвідом, а те, як нестандартно й сміливо діяв офіцер у цій ситуації. Усі розраховували, що, коли потрапимо на СП, де залишилося всього три людини, негайно відкриємо загороджувальний вогонь і змусимо диверсійну групу відійти. Але наш командир мав зовсім інший план. За 200 метрів до нашого поста лейтенант розділив групу на дві частини. Я та ще двоє бійців пішли на СП. Іншу, чисельнішу групу, повів у бік противника. Нам було поставлено завдання чекати команди на відкриття вогню та ні в якому разі не розкривати себе. За кілька хвилин ми були вже на спостережному посту. Зайняли оборону й стали чекати. До речі, тоді ми вже втратили противника з поля зору й навіть не знали, у якому напрямку вести вогонь. Хвилини тяглися, як години, і нарешті по рації почувся голос Назара: «Вогонь на «другу годину» від лінії електропередач!» Відпрацьовуємо з усіх стволів у зазначеному напрямку. Командир час від часу продовжує коригувати наш вогонь, ми чітко дотримувалися цілевказівок, хоча нікого й не бачили. І раптом правіше від нас лунає кілька пострілів із гранатометів і розпочинається щільний вогонь кулемета. У відповідь чується лише безладна автоматна стрілянина. Ми завмерли, не до кінця розуміючи, що відбувається. Через 10 хвилин усе затихає. «Відбій!» — голос командира виводить усіх зі стану максимального психологічного напруження. Підсумок бою: знищено п'ять бойовиків, решту розсіяно, вони відійшли, маючи на руках кілька двохсотих. План командира спрацював на 100 відсотків.

А події розгорталися так: поки ми перебували на посту, командир обійшов ДРГ з тилу. Зайняв зручну позицію й дав нам команду на відкриття вогню якраз у напрямку руху головного дозору окупантів. Вони передбачувано розвернулися й почали відходити точно до місця нашої засідки. Група командира підпустила їх на 30 метрів і відкрила вогонь одночасно з гранатометів і кулемета. Для «орків» це було настільки несподівано, що вони навіть не знали, у який бік відходити. З урахуванням того, що ми також стріляли, вороги опинилися у вогняному мішку, і в них почалася справжня паніка.

— Після цього епізоду ми ще дужче почали поважати нашого Назара Анатолійовича. Можна тільки дивуватися, наскільки холоднокровно й обачно, як на його вік, діє цей молодий, талановитий командир, вже, до речі, ротний, — підсумував старшина Іван.

Олександр КІНДСФАТЕР

КОЛИ ПОМІЧНИКОМ СВЯТОГО МИКОЛАЯ МОЖЕ СТАТИ КОЖЕН

БЛАГОДІЙНИЙ ПРОЕКТ «Я МИКОЛАЙ», ЯКИЙ ЗАПОЧАТКУВАЛА ДРУЖИНА УЧАСНИКА БОЙОВИХ ДІЙ І МАТИ ТРЬОХ ДІТЕЙ ІРИНА КОВАЛЬ, ДОПОМАГАЄ ЗІБРАТИ ПОДАРУНКИ ДЛЯ ДІТЕЙ, ЧИЇХ БАТЬКІВ ЗАБРАЛА ВІЙНА

Ірина не з чуток знає, як протягом року з острахом і сподіванням чекати на кожний телефонний дзвінок від коханого чоловіка. Хвилюватись і думати про найгірше, коли в слухавці лунає: «Абонент недоступний». Коли душу розриває невідомість і тривога, а ти маєш бути сильною, веселою та усміхненою, не плакати, адже троє дітей, меншому з яких усього шість місяців, потребують подвійного тепла й підтримки. Їй пощастило: коханий Андрій повернувся через рік. Але вона до дрібниць пам'ятає той важкий рік свого життя

— Коли мій чоловік повернувся з війни, — розповідає жінка, — я намагалася забути цю історію, викреслити її зі свого життя. Та це виявилося неможливим. Цього року вирішила подарувати свято саме тим, хто, на мою думку, потребує того найбільше, — дітям, які втратили своїх батьків у цій війні.

Ірина шукала їх через соціальні мережі. Насамперед відгукнулися бійці, у яких в АТО загинули друзі, потім — волонтери, а згодом на зв'язок почали виходити й вдови загиблих воїнів. З кожною родиною Ірина розмовляла особисто. Через волонтерів перевіряла правдивість інформації. Дітки писали листи з побажаннями, а мами фотографували їх та передавали Ірині.

До святого Миколая листи пишуть діти від двох до вісімнадцяти років.

— Перелік подарунків, які зазвичай просять, досить розмаїтий, — каже Ірина Коваль. — Звісно, це навушники, блютуз-колонки, інтерактивні іграшки, карти пам'яті. Але таких прохань значно менше, ніж я могла уявити. У замовленнях святому Миколаю переважають іграшки: для хлопчиків — різноманітні конструктори та машинки, а для дівчаток — ляльки. Та є й такі прохання, від яких щемить серце, — хочуть теплі піжами й навіть взуття від 42-го до 45-го розміру, фарби для малювання, теплі джинси або великий «Кіндер-сюрприз»! На сьогодні маю близько півтори сотні дитячих листів.

Ірину часто запитують: «Чому такі дорослі — чотирнадцять, п'ятнадцять, сімнадцять?» Та вона, як мама, знає, що для батьків діти лишаються дітьми і в п'ятнадцять, і у вісімнадцять, і у двадцять. Жінка переконана, що їхні татусі, які тепер янголами спостерігають за своїми дітьми, й у вісімнадцять не залишили б їх без подарунків.

Через низку об'єктивних причин Ірині довелося звузити сферу дії проекту до меж Київщини. Саме для дітей цього регіону напередодні Дня святого Миколая відбудеться свято, під час якого кожна дитина одержить свій подарунок, можливо, навіть із рук свого «особистого святого Миколая».

Ірина Коваль відправляє листи дітей до святого Миколая

І все ж під патронатом Ірини залишаються деякі сім'ї з усієї України.

— Я розумію, що цю акцію свого життя я вже не зможу закінчити, — переконана Ірина. — Тому що є такі родини, яким допомога потрібна постійно. І наскільки в мене вистачить сили, я намагатимуся це робити.

Наталія ЯРМІЛКО

ВОНИ ЗАХИЩАЮТЬ УКРАЇНУ!

Солдату Олександру 23 роки. Нещодавно він разом з товаришами виявили і дали гідну відсіч ворожій дрг

Прапорщик Євген пройшов важкий бойовий шлях. За його плечима оборона Савур-Могили, звільнення Авдіївки, а також бої навколо ДАПу

Олег — механік-водій БМП. За півтора року служби в районі АТО неодноразово прикривав на своїй «Ластівці», як лагідно він називає бойову машину, морських піхотинців під Широкино та Талаківкою, брав участь у боях під Авдіївкою та Мар'їнкою. Зараз у районі відведення важкого озброєння вчить молодих побратимів

Леонід Іванович — механік-водій самохідної артилерійської установки 2С1. Йому 54. Коли почалась війна, сам прийшов до військкомату і попросився до війська. Веселий, щирий та енергійний, він є душею артилерійського підрозділу. Вдома на дідуся чекають троє онуків

Сержант Олександр — один з тих, хто зараз тримає оборону в промзоні Авдіївки

Старший механік-водій БМП-1 Владислав неодноразово під вогнем противника вивозив поранених, доставляв особовий склад і боєприпаси

Павло закінчив Одеську духовну семінарію, прийняв сан… «У мою країну прийшла війна. Це стало переломним моментом у моєму житті. В мене четверо дітей, і я не бажаю їм побачити війну. Хтось запитає, а як же церква, віра? На таке запитання, я завжди відповідаю цитатою: «Я прийшов сюди не вбивати, а захищати!» З нами Бог, з нами правда, з нами український народ!»

Свого часу десантник Олександр звільняв Авдіївку, а зараз її боронить

Володимир на війні з березня 2014 року. Спочатку був розвідником-кулеметником. Зараз служить водієм. Вдома на нього чекають двоє дітей

Запуск БпЛА Fly Eye під час проведення визначальних відомчих випробувань

БпАК Fly Eye прийняли на озброєння

БЕЗПІЛОТНИК «ЛЕТЮЧЕ ОКО» (САМЕ ТАК ЗВУЧИТЬ ПЕРЕКЛАД ЙОГО НАЗВИ) ЗДАТНИЙ РОЗВИВАТИ ШВИДКІСТЬ ДО 160 км/год. І ПІДНІМАТИСЯ НА ВИСОТУ ДО 4 км

Міністр оборони України підписав наказ про прийняття на озброєння Збройних Сил України БпАК Fly Eye. Він став першим безпілотним авіаційним комплексом, який «удостоївся такої честі» за часів незалежності нашої держави. А перед цим Fly Eye ретельно перевіряли на відповідність заявленим характеристикам під час визначальних відомчих випробувань, на яких був присутній і кореспондент «НА»

…Чоловік у військовому однострої, ледь помітно хитнувши безпілотний літальний апарат (БпЛА), переконався, що той зручно розташовано на зігнутих у ліктях руках. Перевівши подих, він на мить завмер, а потім упевнено промовив: «До запуску готовий». Запрацював мотор, дистанційно приведений у дію з пульта управління. Відхилений назад корпус оператора подався вперед, поштовх з одночасним випрямленням руки — і металевий птах рушив у політ.

Спостерігаючи за тим, як БпЛА, набираючи висоту, поступово зникає в далині, перетворюючись на цятку в небі, не одразу побачив поруч із собою військового. Ним виявився представник Центрального науково-дослідного інституту озброєння та військової техніки Збройних Сил України Дмитро Грищак. Він — один із членів комісії, яка того дня супроводжувала визначальні відомчі випробування розвідувального БпАК Fly Eye.

— Під час цього запуску, свідком якого ви стали, перевірятимемо роботу безпілотника на максимальній віддалі від операторського пульта, — пояснив мені Дмитро Дмитрович. — Устаткування зв'язку дає змогу БпЛА працювати на відстані до 50 км. Передача даних відбувається в режимі реального часу.

Блок спостереження БпЛА крім денної камери має тепловізор. Це дає можливість працювати вдень, в умовах обмеженої видимості й вночі

До речі, конструкція (БпЛА) «Летючого ока» не вирізняється особливою складністю. Цей апарат має пряме крило з розмахом 3,6 м, до якого кріпиться фюзеляж характерної форми. БпЛА оснащено електричним мотором. У центральному відсіку фюзеляжу розміщено необхідне для здійснення розвідки обладнання.

БпЛА Fly Eye має довжину 1,9 м, його злітна вага становить 11 кг, тоді як на корисне навантаження припадає 4 кг. Силова установка дає змогу апарату розвивати швидкість до 160 км/год. й підніматися на висоту до 4 км. Тривалість польоту залежно від різних факторів — у межах двох-трьох годин.

ДУМКИ ФАХІВЦІВ

Сергій Бруль, радник директора ПАТ «ЧЕЗАРА» з військово-технічних питань, кандидат технічних наук, генерал-майор у відставці:

— Важливо, що безпілотний авіаційний комплекс Fly Eye працює на високочастотних каналах, що дає йому змогу ефективно виконувати бойові завдання. У подальшому ми продовжуватимемо удосконалювати цей БпАК, поступово збільшуючи під час виготовлення частку вітчизняних складових. Наш БпАК не лише підтвердив заявлені характеристики, а й навіть перевершив деякі з них.

Тарас Потягач, начальник управління безпілотної авіації штабу Командування Повітряних Сил Збройних Сил України, голова випробувальної комісії, полковник:

— Усі польотні завдання безпілотник виконав без збоїв. Фахівці зі складу комісії з питань зв'язку, управління, пілотування, посадки, застосування дали позитивну оцінку як його льотно-технічним, так і інформаційним характеристикам.

БпАК Fly Eye виготовляється на ПАТ «ЧЕЗАРА» із складових компонентів, які постачаються компанією WB Electronics, Республіка Польща, згідно з ліцензійним договором, укладеним між ПАТ «ЧЕЗАРА» та WB Electronics — розробником БпАК Fly Eye. За словами радника керівника ПАТ «ЧЕЗАРА» з військово-технічних питань, кандидата технічних наук Сергія Бруля, умови ліцензійного договору передбачають можливість поліпшення та імпортозаміщення під час виробничого процесу, що дозволить підвищувати і без того належні тактико-технічні характеристики польського безпілотника. На цей час вже розгорнуто сервісний центр обслуговування БпАК цього типу.

— Визначальні відомчі випробування цього розвідувального комплекса проводяться відповідно до постанови Кабінету Міністрів України, що регламентує процедуру постачання озброєння і військової техніки в умовах особливого періоду, з метою підтвердження заявлених характеристик БпАК, які в свою чергу мають відповідати вимогам Збройних Сил України, — зазначив Дмитро Грищак.

У разі впливу засобів РЕБ супротивника БпЛА Fly Eye виконує завдання, проходячи за маршрутом, який заздалегідь запрограмовано перед стартом,в режимі радіомовчання. Якщо зв'язок з наземною станцією не відновлюється, БпЛА повертається в задану оператором точку або місце старту.

Саме на цьому комплексі зупинилися невипадково, здійснивши перед тим ретельний моніторинг закордонних БпАК такого класу. Насамперед керувалися тим, що цей безпілотник має належні тактико-технічні характеристики та що його прийнято на озброєння в країнах — членів НАТО, а також тісні та взаємовигідні стосунки з компанією-розробником БпАК Fly Eye. Зокрема він має цифрові канали передачі даних, які відтворюють зображення з високою роздільною здатністю, що дає змогу не просто ідентифікувати вид військової техніки, а й визначати її модифікацію. Наприклад, що це не просто танк, а саме Т-64БВ або Т-72Б3. Безумовною перевагою також є те, що блок спостереження БпЛА, оснащений денною камерою і тепловізором. Це дає йому змогу працювати вдень, в умовах обмеженої видимості, наприклад задимленої місцевості, і вночі. Крім того, завдяки наявності тепловізора зручно проводити корегування артилерійського вогню, бо чітко видно місця розриву боєприпасів.

«…Повертається. За кілька хвилин спостерігатимемо посадку», — перепросивши, що перервав нашу розмову, сказав Дмитро Грищак й указав рукою на цятку в повітрі. Поступово наближаючись, вона дедалі чіткіше окреслювала силует безпілотного літального апарата. Перед приземленням БпЛА Fly Eye скинув на парашуті корисне навантаження й, заклавши віраж, м'яко приземлився на місце посадки, яке визначив оператор. А це означало вдале завершення програми третього дня визначальних відомчих випробувань.

Сергій ВОРОНКОВ

«ТРИТОН-01» МОЖЕ ПОПОВНИТИ ПАРК БОЙОВИХ МАШИН

ЦЕЙ ЗРАЗОК КОЛІСНОЇ БРОНЕТЕХНІКИ ВІТЧИЗНЯНОГО ВИРОБНИЦТВА НЕЩОДАВНО ДОПУСТИЛИ ДО ПІДКОНТРОЛЬНОЇ ЕКСПЛУАТАЦІЇ В ЗС УКРАЇНИ

Легкоброньована платформа «Тритон-01»

Основні тактико-технічні характеристики легкоброньованої платформи "Тритон-01"	
Маса платформи, кг	9500
Екіпаж, осіб	3
Десант, осіб	8
Максимальна швидкість по шосе, км/год.	110
Запас ходу, км	700
Подолання перешкод:	
максимальний кут підйому, градуси	30
максимальний кут крену, градуси	24
максимальна висота вертикальної стінки, м	0,4
глибина водної перешкоди, м	1,0

Від самого початку проект передбачав розробку плавучої бронеплатформи (з максимальною швидкістю на плаву — до 10 км/год.), тому інженери заводу нині активно працюють над тим, щоб ця новинка була здатна легко долати й водні перешкоди. Наразі задню частину останньої версії «Тритона» оснащено двома гребними гвинтами

Серед розмаїття військової техніки, яку останніми роками створили вітчизняні конструктори, з'явився ще один цікавий зразок. Мова про легкоброньовану платформу «Тритон», яка нині здатна успішно виконувати завдання на суходолі. Проте виробник запевняє, що незабаром вона стане плавучою

Повноприводну легкоброньовану платформу «Тритон-01» із колісною формулою 4х4 призначено для перевезення особового складу, малогабаритних вантажів і майна, забезпечення завдань патрулювання та розвідки в умовах імовірного бойового зіткнення. Також залежно від покладених завдань її може бути використано як багатоцільову броньовану базу для машин різного призначення.

Уперше демонстраційний зразок легкоброньованої платформи «Тритон», вироблений на ПАТ «Завод «Кузня на Рибальському», презентували широкому загалу ще наприкінці 2015 року на Міжнародній спеціалізованій виставці «Зброя та безпека». Торік «Тритон-01» пройшов визначальні відомчі випробування, а нещодавно його допустили до підконтрольної експлуатації в ЗС України.

— Під час визначальних відомчих випробувань виникло питання, до якої категорії колісної бронетехніки віднести «Тритон»: до бронеавтомобілів чи до бронетранспортерів, — говорить куратор проекту від підприємства-виробника Ігор Татарин. — Оскільки ходова «Тритона» має взаємозамінні з БТР-70, БТР-80, БТР-3, БТР-4 компоненти, а його носійний кузов по суті є втіленням ідеології, яку застосовують під час виробництва бронетранспортерів, наш зразок вирішили тестувати за критеріями, визначеними саме для них. До речі, зробити елементи підвіски взаємозамінними з бронетранспортерами — бажання замовника. І в польових умовах це має суттєво поліпшити ремонтопридатність «Тритона».

Платформу «Тритон-01» укомплектовано чотирициліндровим дизельним двигуном VOLVO TAD542VE з робочим об'ємом 5,13 л, потужністю 218 к. с. та п'ятиступінчастою механічною або автоматичною коробкою передач (ZF ZTO 1006 або ALLISON 1000 SP відповідно). Підвіска незалежна, важільно-торсіонна з телескопічними амортизаторами. «Тритон» розвиває максимальну швидкість по шосе 110 км/год. Запас ходу становить близько 700 км.

Бронеплатформу оснащено передпусковим підігрівачем, сучасними системами кондиціонування та пожежогасіння, а також фільтровентиляційною установкою, яка забезпечує очищення й подачу чистого повітря в десантне відділення.

На легкоброньовану платформу «Тритон-01» установлено шини підвищеної прохідності із системою автоматичного підкачування та ранфлетами. Вони забезпечуватимуть рух платформи в разі значного пошкодження колеса (або навіть усіх).

Цікаво, що від самого початку проект передбачав розробку плавучої бронеплатформи (з максимальною швидкістю на плаву — до 10 км/год.), тому, за словами Ігоря Татарина, інженери заводу наполегливо працюють над підвищенням плавучості й вносять в конструкцію необхідні зміни. Наразі задню частину останньої версії броньованої платформи оснащено двома гребними гвинтами. До речі, до підконтрольної експлуатації у військах допущено базову модель «Тритон-01», тобто неплавучий зразок.

Також поки що достеменно невідомо, яке оснащення матимуть машини, що використовуватимуть в армійських підрозділах. Наприклад, на легкоброньовані платформи, котрі постачають нашим прикордонникам, розміщено новий мобільний розвідувальний комплекс «Джеб», який включає в себе РЛС LC111 «Лис» розвідки наземних цілей міліметрового діапазону і малошвидкісних повітряних, які низько літають, тепловізійну систему, а також телевізійну двоканальну систему спостереження нічного й денного бачення, лазерний далекомір і системи радіо- й радіотехнічного моніторингу. Такий комплекс дає змогу виявляти техніку на відстані до 6,5 км, людину — за 2,5 км, ідентифікувати цілі й здійснювати спостереження за 250 об'єктами одночасно. Також платформу комплектують станцією постановки радіоперешкод «Анклав» та окремим дизельним генератором і виносним пультом керування радіолокаційним комплексом (до 100 м).

«Тритон-01» має бронювання, що відповідає класу захисту ПЗСА-5 за ДСТУ 3975–2000 (забезпечує захист від кулі 7,62 мм патрона 57-БЗ-231с, з кулею БЗ (автомат АКМ) із відстані 10 м). Розрахунок рівня протимінної стійкості «Тритона-01» шляхом математичного моделювання, який здійснили фахівці Центрального науково-дослідного інституту озброєння та військової техніки ЗС України, засвідчив, що бронеплатформа здатна захистити екіпаж й десант в разі підриву мінно-вибухових пристроїв потужністю до 6 кг у тротиловому еквіваленті під її днищем або колесом. Надійність системи комплексного пасивного протимінного захисту досягнуто реалізацією певних технічних рішень, зокрема, завдяки збільшеному дорожньому просвіту та особливій V-подібній формі корпусу в районі ходової частини, що має змінювати напрям ударної хвилі в разі підриву на мінно-вибуховому пристрої. Мінімізувати максимальне прискорення, що виникає внаслідок впливу енергії вибуху, та запобігти травмуванню особового складу мають спеціальні сидіння, що кріпляться до даху.

Легкоброньована платформа «Тритон-01» має на озброєнні дистанційно керований бойовий модуль, до складу якого входить 12,7 мм кулемет НСВТ й 40 мм гранатомет УАГ-40.

Отже, на перший погляд, за своїми можливостями й тактико-технічними характеристиками «Тритон-01» має досить пристойний вигляд. Однак вести мову про його практичну ефективність можна буде лише за результатами підконтрольної експлуатації в підрозділах українського війська.

Андрій ЛИСЕНКО

ВАРІАНТ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЗІЛ-131

Ідеться про прототип броньованого вантажного автомобіля підвищеної прохідності на базі ЗІЛ-131, який продемонструвало під час цьогорічної Міжнародної виставки «Зброя та безпека» одне з вітчизняних підприємств. Наприклад, щоб отримати сучасний автомобіль для перевезення особового складу, виробник пропонує внести низку змін у конструкцію вантажного автомобіля ЗІЛ-131, виробленого іще за часів СРСР.

Зокрема запропоновано встановити новий потужний дизельний двигун, коробку перемикання передач, удосконалити деякі елементи його ходової частини. Також запропоновано здійснити бронювання кабіни, десантного відсіку й двигуна, яке б відповідало класу захисту ПЗСА-4 за ДСТУ 3975–2000 (захист від кулі 5,45 мм патрона 7Н10 (автомат АК-74), 7,62 мм патрона 7Н323с із кулею ЛПС (гвинтівка СВД) з відстані 10 м), обладнати днище вантажівки багатошаровим захистом (V-подібної форми) та встановити протимінні енергопоглинальні сидіння. Крім того, запропоновано оснастити автомобіль сучасними системами забезпечення життєдіяльності екіпажу й десанту (системами обігріву, кондиціонування, пожежогасіння та фільтровентиляційною установкою).

Модернізований автомобіль із колісною формулою 6х6 зможе перевозити до 14 осіб.

Андрій ЛИСЕНКО

ДО 2020 РОКУ ФЛОТ ОТРИМАЄ 30 НОВИХ КОРАБЛІВ

САМЕ СТІЛЬКИ КАТЕРІВ РІЗНОГО ФУНКЦІОНАЛЬНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ ПОПОВНЯТЬ КОРАБЕЛЬНИЙ СКЛАД ВМС УКРАЇНИ. АЛЕ ЦЕ НЕ ЄДИНИЙ ШЛЯХ ПІДСИЛЕННЯ НАДВОДНИХ СИЛ СУЧАСНИМИ КОРАБЕЛЬНИМИ ПЛАТФОРМАМИ

Тактична група українських кораблів під час спільного маневрування

Начальник штабу — заступник начальника штабу зі стратегії, політики і вимог ВМС США в Європі та Африці 6-го флоту ВМС США контр-адмірал Деніел У. Дваєр:

«У тих умовах, в яких на сьогодні перебуває Україна — відсутність необхідного обсягу фінансування та гостра потреба мати хоч якийсь корабельний склад, таке рішення як «москітний флот» є досить оптимальним.

Це дозволяє забезпечити захист прибережної берегової лінії від можливих агресивних дій противника. Однак «москітний флот» обмежений у своїх можливостях і має розглядатися як початковий етап розвитку військово-морських сил. Не слід на цьому зупинятися, потрібно розвиватися далі. Для початку в пріоритеті має бути берегова охорона, а надалі — територіальні води і присутність у міжнародних водах морів та океанів».

Такі амбітні завдання окреслені Державною програмою розвитку озброєння і військової техніки Збройних Сил України до 2020 року. Фінансовий ресурс становитиме понад 10 млрд грн. Командування ВМС сформувало оперативно-тактичні вимоги до платформ катерів «москітного флоту». Вони мають повністю відповідати технічним стандартам НАТО й бути сумісними за технічними якостями побудови та характеристиками ефективного застосування озброєння з кораблями та катерами Альянсу

Як розповів заступник начальника штабу командування ВМС ЗС України з євроатлантичної інтеграції капітан 1 рангу Андрій Риженко, зважаючи на обмежені фінансові можливості держави, ВМС України на короткострокову перспективу розглядають створення малотоннажних, швидкісних, малопомітних, добре озброєних катерів різного призначення, які цілком органічно вписуються в концептуальну модель розвитку «москітного флоту». Вартість однієї такої корабельної платформи стартує від 1 млн доларів США і сягатиме майже 50 млн у американській валюті. Зважаючи на озброєння та оснащення, ця сума може коливатися.

Для виконання завдань у ближній морській зоні, а це 100–150 миль, захисту морегосподарського комплексу, берегової смуги, об'єктів інфраструктури і морських комунікацій, охорони морського кордону і протидії агресії РФ з приморського напряму, включаючи передусім недопущення проведення противником морських десантних операцій із висадкою морського десанту або диверсійно-розвідувальних груп, командування ВМС визначило так звані три ешелони бойового застосування новоутворених катерних угруповань.

— Перший напрям — це ударні ракетні катерні платформи, які нестимуть ударну ракетну зброю дальньої дії, матимуть торпедне і артилерійське озброєння, засоби РЕБ. Їхнє завдання — стримування кораблів агресора насамперед у виключній морській (економічній) зоні України та завдання вогневих ударів по його надводних кораблях та підводних човнах, — зазначає капітан 1 рангу Андрій Риженко.

Ці завдання виконуватимуть у майбутньому ракетні катери типу «Лань», оснащені ударними ракетними комплексами.

Другий ешелон — створення багатофункціональної патрульної протимінної платформи. Перед цими катерами стоятимуть завдання з патрулювання визначених морських ділянок, супроводження, захист та конвоювання суден, зокрема на морських шляхах вантажоперевезення. Крім того, це проведення заходів з протимінної діяльності, обстеження і виявлення мін, їхнє знищення та протидиверсійна оборона портів. Це будуть, так би мовити, катери-захисники українських портів та морських комунікацій. Приміром, американські катери типу «Айленд» у разі їхньої передачі ВМС України займуть цю нішу бойового застосування флоту. Будуватимуть й інші катери такого призначення.

Третій ешелон включатиме амфібійні швидкісні катерні платформи. Це десантні й амфібійні катери вітчизняного або закордонного виробництва, здатні розганятися до 50 вузлів, малопомітні та маневрені. Вони доставлятимуть підрозділи морської піхоти або Сил спеціальних операцій у райони виконання завдань.

У перспективі ВМС має поповнюватися кораблями класу «корвет». Нещодавно уряд відновив фінансування програми будівництва чотирьох кораблів проекту 58250. Вартість будівництва корветів становитиме майже 32 млрд грн

— Прикладом цієї платформи є турецькі катери типу MRTP-24 або американські Mark-5, — продовжує представник командування флоту. — Турецький катер завдовжки 24 метри, побудований з композитних матеріалів, має швидкість більше 50 вузлів, дальність плавання в 500 миль і високу маневреність. Бере на борт групу з 16 осіб (спецпризначенці, морські піхотинці, водолази, оглядова команда), має сучасне устаткування, зв'язок, бойовий ракетно-артилерійський модуль для знищення морських і повітряних цілей, а також вогневої підтримки дій сил на березі.

Зараз підприємство «Кузня на Рибальському» для потреб флоту будує десантно-штурмові катери типу «Кентавр». Також можливим та насамперед перспективним варіантом поповнення корабельного складу флоту амфібійними катерами є шведський десантний катер CombatBoat 90. Його проект виявився дуже вдалим. Багато країн узяли його за основу для розробки власної платформи. Починаючи з 1990 року для військово-морських сил семи різних країн світу побудовано понад 230 таких катерів (вартість одного — близько 5 млн євро).

— Розвиток малотоннажних москітних платформ — це короткострокова перспектива розвитку надводних сил, обумовлена кількома факторами. Це складна ситуація в Чорноморському регіоні, анексія Криму, яка продовжилася агресивними діями Росії у виключній морській (економічній) зоні України, захоплення бурових установок тощо. Тож існує загроза з морського напрямку. Ми маємо відповідати належним чином. На даний момент питання ціни та якості будівництва (закупівлі) платформ для концепції «москітного флоту» і, відповідно, питання часу, необхідного для якнайшвидшої побудови нових катерів, стало вирішальним аргументом. «Москітний флот» — це не тільки початковий етап відновлення бойових і оперативних спроможностей ВМС, але й дієвий спосіб вирішення проблеми захисту національних інтересів на морі.

ВМС України в жодному разі не відмовляються від будівництва класичного флоту, який матиме кораблі значно більшої водотоннажності, сучасне корабельне озброєння, включаючи ударну ракетну зброю дальньої дії, артилерійські й торпедні установки, засоби ППО та РЕБ. Наявність цих кораблів дозволить виконувати завдання із боротьби з надводними, повітряними і підводними цілями на значній відстані від пунктів базування. Ці кораблі можуть діяти і в дальній морській зоні, за межами Чорного моря.

У перспективі ВМС має поповнитися багатоцільовими кораблями класу «корвет» власного виробництва та нарощувати спроможності вже сформованого «москітного флоту». Нещодавно Кабінет Міністрів України відновив фінансування програми будівництва чотирьох кораблів проекту 58250. Вартість будівництва корветів становитиме майже 32 млрд гривень. Будемо сподіватися, що вітчизняні кораблебудівники з цим завданням упораються.

Разом із будівництвом цих корветів ВМС України розглядає й інші шляхи підсилення надводних сил сучасними корабельними платформами. На думку капітана 1 рангу Андрія Риженка, підприємствам вітчизняного кораблебудування доцільно використати досвід, наприклад, Об'єднаних Арабських Еміратів. Нещодавно для ВМС цієї країни збудували корвет типу Baynunah — вже шостий у серії цього проекту.

— Ще 20–25 років ця країна не мала жодного досвіду з кораблебудування. Але завдяки грамотній державній політиці у співробітництві з Францією (компанією CMN) був опрацьований цей проект багатоцільового корвета. Вони стартували практично з нуля: побудували суднобудівні підприємства та підготували відповідних спеціалістів у галузі будівництва військових кораблів. Корвет типу Baynunah за своїми розмірами майже співпадає з корветом «Тернопіль». Їхній корабель завдовжки 70 метрів має водотоннажність 900 тонн. До речі, його вартість становить половину вартості корвета проекту 58250 «Володимир Великий», який втричі більший за водотоннажністю і кількістю членів екіпажу, але при цьому зброї на ньому, приміром, ударної ракетної, не менше, — проінформував капітан 1 рангу Андрій Риженко.

Віталій ПАНЧИШИН

Повсякденна форма одягу офіцерського, рядового, сержантського та старшинського складу СВ ЗСУ (для літнього періоду)

Парадна форма одягу офіцерського, рядового, сержантського та старшинського складу СВ ЗСУ

Літній період, кітель

Пальто зимове

ГОТУЙМОСЯ ДО ШИКУВАННЯ В НОВИХ МУНДИРАХ

З 2019 РОКУ ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ВІЙСЬКО МАЄ НАДІТИ НОВІ ОДНОСТРОЇ

Через рік українська армія остаточно розпрощається з військовими одностроями пострадянського зразка

Нагадаємо: нові предмети військової форми одягу для нашої армії були розроблені волонтерською групою Віталія Гайдукевича і, без сумніву, докорінно змінили зовнішній вигляд захисника України. Зміни у тканині, обрисах, кольорах, символіці й знаках розрізнення вдало поєднали українську національну самоідентичність і європейську традицію. Більше року тривала робота волонтерів, ще стільки ж часу знадобилося фахівцям Головного управління розвитку та супроводження матеріального забезпечення Збройних Сил України, аби завершити процес розробки і затвердження нових Правил носіння військової форми одягу.

Отже, на сьогодні новими правилами передбачено носіння елементів форми, які були введені з 2013 року, повністю нової символіки, знаків розрізнення і беретів — нової кольорової гами та призначення, запроваджено новий підхід до нарукавних знаків і розміщення на погонах знаків розрізнення військових звань — від ліцеїстів до генералів.

Також новими правилами встановлено такі види військової форми одягу: парадна (парадно-вихідна), повсякденна, польова (службова морська), спеціальна (робоча) та спортивна.

Кожна з цих військових форм поділяється на літню та зимову, а також демісезонну — у повсякденній і польовій комплектаціях. За приналежністю військову форму одягу поділено на однострої Сухопутних військ Збройних Сил України, Повітряних Сил Збройних Сил України, Військово-Морських Сил Збройних Сил України, а також Десантно-штурмових військ та Сил спеціальних операцій.

Новими правилами носіння встановлено, що літню парадну (парадно-вихідну) форму одягу становлять кашкет або берет, кітель, штани навипуск кольору, визначеного для відповідного виду, роду військ ЗСУ, затвердженого Міністром оборони країни, сорочка білого (чорного у ССпО ЗСУ) кольору з краваткою кольору основної тканини, напівчеревики чорного кольору. До комплекту зимових парадних та парадно-вихідних одностроїв входять шапка зимова повсякденна, пальто, кітель і штани навипуск кольору відповідного виду, роду військ ЗСУ, сорочка білого (чорного у ССпО ЗСУ) кольору з краваткою кольору основної тканини, черевики чорного кольору, рукавички чорного кольору (чорного для військовослужбовців ВМС ЗСУ та ССпО ЗСУ), кашне білого кольору.

На відміну від парадної та парадно-вихідної форми одягу, які мають літній та зимовий комплекти, повсякденні однострої передбачено ще й для демісезонного носіння.

У літньому варіанті «повсякденку» становитимуть берет (пілотка в авіації СВ ЗСУ, ПС ЗСУ та ДШВ ЗСУ), куртка і штани навипуск кольору, визначеного для відповідного виду, роду військ ЗСУ, сорочка кольору «тан» з краваткою кольору основної тканини та напівчеревики чорного кольору. В демісезонний період, окрім цих предметів, передбачено носіння плаща, а взимку військовослужбовці одягатимуть шапку зимову, куртку зимову, куртку і штани навипуск, сорочку кольору «тан» з краваткою кольору основної тканини, напівчоботи (черевики) чорного кольору, рукавиці чорного кольору та кашне кольору, визначеного для відповідного виду чи роду військ.

> *Новими правилами встановлено такі види військової форми одягу: парадна (парадно-вихідна), повсякденна, польова (службова морська), спеціальна (робоча) та спортивна*

Цікаво, що генерали, адмірали та офіцери отримали право носити шкіряні рукавички, а військовослужбовці рядового та сержантського складу — трикотажні. При цьому передбачено, що під час військового вітання рукавички не знімають.

Що стосується погонів, то правилами встановлено, що погони кольору, визначеного для виду ЗСУ, носять на пальто зимовому, куртці зимовій, плащі демісезонному, кітелі, джемпері, сорочці кольору «тан», сорочці білого та чорного кольору (з коротким та довгим рукавом).

За призначенням погони поділяються на ті, що передбачені для парадного (парадно-вихідного) і повсякденного обмундирування, а також для польових одностроїв. За способом кріплення вони також різнитимуться і поділятимуться на так звані погон-муфту та погон із текстильною застібкою.

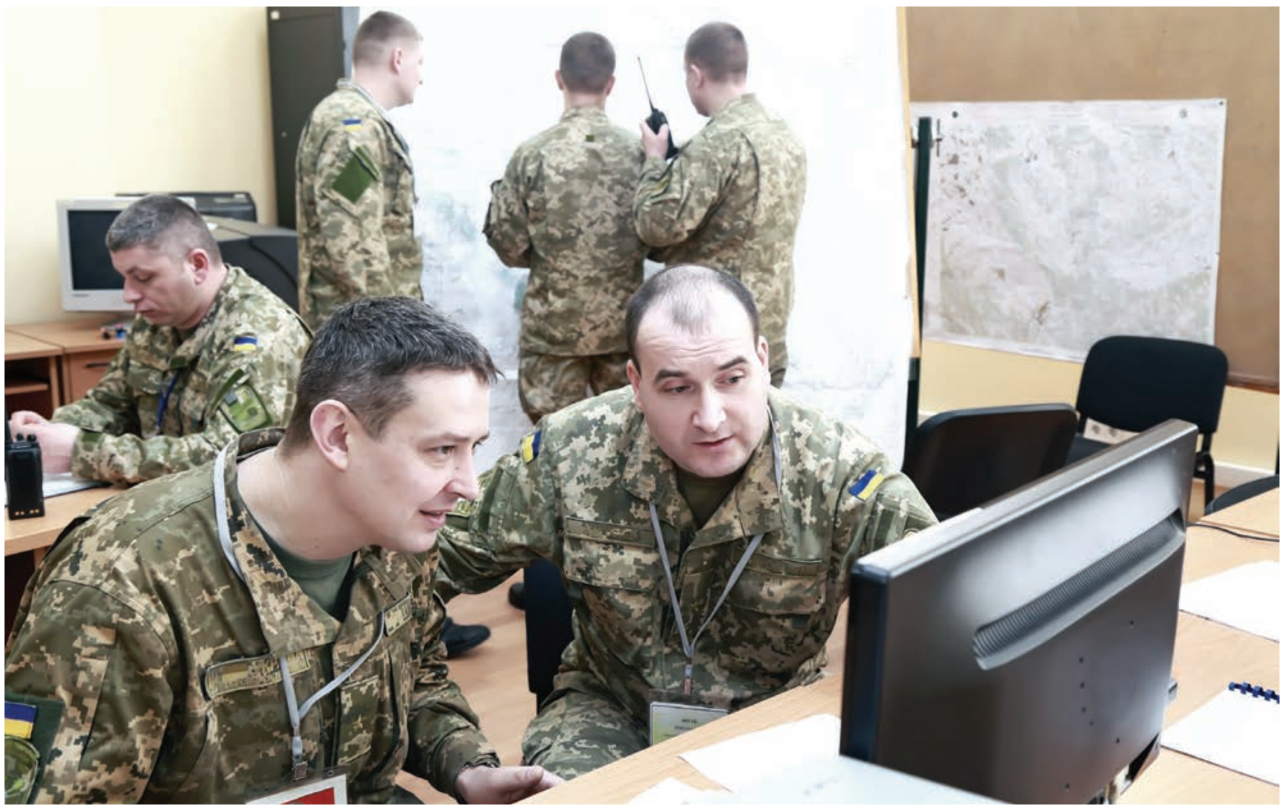
Погон-муфта кріпитиметься на пальтах зимових, куртках зимових, плащах демісезонних, кітелях, куртках, джемперах, сорочках (кольору відповідно до форми одягу). Погони з текстильною застібкою військовослужбовціноситимуть на куртках зимових, на куртках спеціального одягу, а також предметах польової форми одягу. На сорочці (з короткими рукавами), поло та куртці костюма-утеплювача фон погонів має бути на тон темніше за колір тканини. На погонах до джемперів, сорочок та польового обмундирування дозволено вишиті знаки розрізнення.

Також правилами дозволяється певне комбінування або заміна одних предметів одягу іншими. Так, берет кольору «марун» у ДШВ та кольору «сталь» у ССпО дозволяється носити в усіх випадках — за рішенням органу управління. Також берет дозволяється носити замість кашкета польового (кепі-бойове) з літньою польовою формою одягу. Окрім цього, замість берета з повсякденною формою одягу можна носити кашкет, а з літньою та демісезонною повсякденною формою одягу — пілотку для військовослужбовців ДШВ, шапку зимову із зимовою повсякденною формою одягу за температури повітря 0 градусів і нижче; кашкет замість шапки зимової при зимовій парадно-вихідній формі одягу; кітель замість куртки при літній повсякденній формі одягу; сорочки білого або чорного кольору з довгими або короткими рукавами — з погонами і краваткою (краваткою-стрічкою для військовослужбовців-жінок) без кітеля з літньою парадною (парадно-вихідною) формою. В робочих кабінетах дозволено носіння джемпера з погонами. При цьому пуловер із V-подібним вирізом горловини носиться із сорочкою і краваткою, а з круглим вирізом горловини — без сорочки і краватки. Також поза строєм поверх джемпера дозволяється одягати куртку.

Певні особливості нових правил стосуються деяких елементів одягу жінок-військовослужбовців. Зокрема представницям слабкої статі при перебуванні у військовій формі одягу дозволяється носити сумки однотонних неяскравих забарвлень, колготки чорного або сірого кольору, туфлі і чобітки цивільного зразка з парадно-вихідною і повсякденною формою одягу, а також у дощову погоду вони можуть, не порушуючи нових правил носіння, доповнювати свій гардероб парасолькою чорного або темно-синього кольору.

Відображено в нових правилах і реалії бойових буднів у районі проведення антитерористичної операції. Так, усім категоріям військовослужбовців під час виконання бойових та навчально-бойових завдань дозволяється носіння «тактичних» бороди та вусів за умови, що вони мають відповідати вимогам гігієни і не заважати використанню засобів індивідуального захисту та носінню спорядження. Також військовослужбовцям, які проходять військову службу за контрактом, дозволяється носити цивільний одяг у позаслужбовий час, а за окремою вказівкою — у службовий час. Окрім контрактників, переодягатися в цивільне отримали право й військовослужбовці строкової служби — під час перебування у відпустці, а курсантам і ліцеїстам це ж дозволено робити в позаслужбовий час за межами військової частини.

Іван СТУПАК

Слухачі кафедри Сухопутних військ тренуються управляти підрозділами в бою і за допомогою комп'ютерних технологій

ЯК В УНІВЕРСИТЕТІ ОБОРОНИ НАВЧАЮТЬ КОМАНДИРІВ ВИБИРАТИ ВИГРАШНІ ХОДИ НА ПОЛІ БОЮ

СТВОРЮЮЧИ СУЧАСНУ МОДЕЛЬ ЗБРОЙНИХ СИЛ, ОПТИМАЛЬНИХ ЗА КІЛЬКІСТЮ, МОБІЛЬНИХ, ДОБРЕ ОЗБРОЄНИХ, УСЕБІЧНО ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ І НАВЧЕНИХ, СЛІД РОЗУМІТИ, ЩО, КРІМ СУЧАСНОЇ ТЕХНІКИ ТА ОСНАЩЕННЯ, ВІЙСЬКУ ПОТРІБНІ ГРАМОТНІ КОМАНДИРИ

Досвід сучасних збройних конфліктів, зокрема й антитерористичної операції, яка триває на Сході нашої країни, переконує, що сухопутні війська залишаються головною ударною силою практично всіх армій світу

Як нині готують офіцерів оперативно-тактичного рівня, «Народній армії» розповів начальник кафедри Сухопутних військ командно-штабного інституту застосування військ (сил) Національного університету оборони України імені Івана Черняховського полковник Дмитро Музиченко.

— Ми готуємо офіцерів механізованих і танкових військ, військ протиповітряної оборони та авіації Сухопутних військ. Наші слухачі — капітани, майори та підполковники — більшість учасники АТО, — розповідає полковник Дмитро Музиченко.

Основним змістом навчання в університеті оборони є тактика родів військ Сухопутних військ та вміння управляти частинами та підрозділами в бою.

— Із початком антитерористичної операції теорія, яка існувала на той час, не давала відповідей на багато проблемних питань, — каже офіцер. — Тож із перших днів АТО ми розпочали збирати, узагальнювати та впроваджувати в освітній процес університету досвід, який набули наші війська. Ми щороку переглядаємо програми навчальних дисциплін і додаємо до них нові теми і навчальні питання. Навіть розглядаючи теоретичні положення тактики, робимо наголос на тому, як саме ті чи інші теоретичні питання реалізують або не реалізують частини й підрозділи.

Більшість слухачів університету мають багатий досвід бойових дій. На початку їхнього навчання в університеті протягом одного-двох місяців із ними проводять науково-практичні семінари, присвячені виконанню завдань в АТО. Тобто слухачі діляться своїм бойовим досвідом, спогадами та поглядами на виконання тих чи інших завдань. Потім почуте опрацьовують, аналізують і в подальшому впроваджують у підготовку офіцерів ЗС України.

За словами полковника Дмитра Музиченка, в університеті вивчають бойовий досвід як позитивний, так і негативний. Необхідно розбирати на дрібні елементи кожен епізод, визначати, що саме було неправильним, аби не допустити помилок у майбутньому.

Усі офіцери — викладачі кафедри також є учасниками АТО. Крім виконання обов'язків в органах військового управління та СЦКК, вони працювали у складі мобільних тренувальних груп у районі АТО. Декотрі з них 2015 року очолювали відділ узагальнення досвіду бойових дій штабу АТО, тобто безпосередньо займалися роботою, яка в подальшому знадобилася й на кафедрі.

— Узагальнюємо досвід у своїх навчальних виданнях, які випускаємо щороку. Нинішнього року це «Тактика в бойових прикладах з досвіду АТО», — розповідає начальник кафедри. — Нагадаю, що наприкінці минулого року ми розробили проект нового «Бойового статуту механізованих та танкових військ».

За його словами, 2014 року були випадки, коли бойові офіцери, прибувши на навчання після виконання завдань у районі АТО, висловлювали деяке нерозуміння доцільності вивчення теоретичних питань. Але згодом до них приходило розуміння того, що підготовка бою та управління підлеглими вимагає глибокого знання природи збройного протиборства і принципів воєнного мистецтва в цілому.

Сама методика викладання оперативно-тактичних дисциплін радикально не змінилася. Але нині значно більше часу відводять на практичну підготовку. Звісно, для офіцера оперативно-тактичного рівня це не знаходження в окопі з автоматом, а передусім робота на пункті управління. Такі завдання відпрацьовують у навчальному центрі університету в Дівичках. Слухачі, зокрема, відпрацьовують питання рекогносцировки, організації взаємодії, управління підрозділами в бою на місцевості.

В університеті відбувається чимало командно-штабних навчань і спільних штабних тренувань, на яких майбутні командири вчаться управляти своїми підрозділами. Для цього, крім стандартних паперових карт та олівців, використовують сучасні інформаційні технології. Це, зокрема, навчальна автоматизована система управління військами «Славутич».

Як переконує досвід АТО, у сучасних умовах успіх має той, хто швидше приймає правильні рішення. Одним із механізмів скорочення часу для прийняття рішень є використання даних дистанційного зондування земної поверхні, цифрових (електронних) карт і геоінформаційних технологій. Науковці університету розробили систему «Славутич», котра базується саме на геоінформаційній системі. Простіше кажучи, це електронна карта місцевості, яка в режимі реального часу за допомогою електронних обчислювальних засобів здатна визначити чимало параметрів. Наприклад, оптимальну траєкторію польоту вертольота з урахуванням полів ураження засобів ППО противника, а також використання захисних властивостей місцевості.

Геоінформаційні системи широко застосовують в арміях країн НАТО. Така інформаційно-технологічна платформа дає змогу зосередити в єдиному просторі дані з різних джерел. Отже, слухачі вчаться швидко реагувати на зміни ситуацій і приймати оперативні управлінські рішення.

Крім системи «Славутич», у навчальному процесі активно використовують імітатор конфліктних і тактичних ситуацій JCATS. Заняття, які проходять на ньому, є максимально наближеними до реальних бойових умов.

На перший погляд заняття на цьому імітаторі нагадують комп'ютерну гру, із чіткою графікою, справжніми учасниками, і все відбувається в режимі реального часу. Офіцери, які проходять навчання, одразу можуть побачити, які наслідки матимуть їхні рішення. Такі умови вчать мислити творчо, орієнтуватися в ситуації, розробляти виграшні ходи на полі бою.

Опанувати оперативне мистецтво допомагають «Славутич» та JCATS, а графічні документи з 1 січня 2017 року будуть оформлятися за стандартами НАТО

Наприклад, під час одного із занять група слухачів здійснює оборону в певному районі. Інша — навчається в цих умовах наступати. Спочатку відпрацьовують марш, далі — планування бою та розіграш бойової операції.

— Такими тренуваннями ми досягаємо того, що кожен наш випускник оперативно-тактичного рівня здатний грамотно організувати бій, і, в разі потреби врятувати життя підлеглих, — продовжує начальник кафедри. — Заняття за допомогою засобів імітаційного моделювання вимагають тривалої підготовки. Залежно від завдань та складності самого сценарію попередня робота триває впродовж одного-двох місяців. Розігрувати бойові дії та управляти підрозділами в бою з використанням цього симулятора — це суттєвий крок уперед порівняно з методами, за якими відбувалися навчання раніше.

Кілька тижнів тому на заняттях із використанням системи JCATS були присутні викладачі й слухачі Військової академії Литовської Республіки. Звісно, їх такою системою не здивуєш, але вони були приємно вражені роботою наших офіцерів.

У процес навчання на кафедрі Сухопутних військ поступово впроваджують і стандарти НАТО. Зокрема, начальник Генерального штабу поставив завдання, що з 1 січня 2018 року бойові графічні документи мають оформляти з умовними тактичними знаками країн — членів НАТО. Для цього викладачі кафедри розробили навчальні посібники й підручники, які вже надходять у війська.

— Крім того, у нас організовано взаємодію з багатьма військовими навчальними закладами країн — членів НАТО. Їхні викладачі та слухачі приїжджають до нас, а наші офіцери вчаться в них. Тобто обмін досвідом іде постійно. Чесно кажучи, іноземці охоче їдуть вивчати наш бойовий досвід, — каже офіцер.

Роман ВУС

ДИПЛОМ ХНУПСу МОЖНА ЗДОБУТИ Й У ВІННИЦІ

НА БАЗІ ВІННИЦЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ВІДКРИТО ФІЛІЮ ВІЙСЬКОВОЇ КАФЕДРИ ХАРКІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ПОВІТРЯНИХ СИЛ

В умовах російської агресії залишається актуальною проблема підготовки резерву для Повітряних Сил. При цьому гострота питання залежить від регіону. У Харкові, де розташований профільний навчальний заклад Повітряних Сил, вона менш відчутна. Схожа ситуація у Миколаєві, Полтаві та Києві, де не перший рік працюють філії військової кафедри ХНУПСу. У Вінниці ж ситуація кардинально протилежна: жоден із вишів не готує фахівців авіаційного профілю. Через це в області, де розміщене Командування Повітряних Сил, виникли певні проблеми із заповненням некомплекту резерву за окремими військово-обліковими спеціальностями

Студенти філії військової кафедри ХНУПСу у Вінниці вивчають військову науку

Зважаючи на це, очільники Вінниччини та місцевого національного технічного університету вийшли з ініціативою щодо створення на його базі військової кафедри. Звернулися по допомогу до ХНУПСу. Зазначений виш має ліцензію на навчання 2000 офіцерів запасу й уже впродовж багатьох років повністю виконує державне замовлення з підготовки військових фахівців.

— Особливістю набору, — розповідає представник військової кафедри ХНУПСу Сергій Луцаєвський, — є те, що проходити військову підготовку можуть лише ті громадяни України, котрі мають або здобувають ступінь вищої освіти не нижче від бакалавра, а їхній цивільний фах дотичний до військово-облікової спеціальності, за якою проводиться підготовка офіцерів запасу. Тобто випускник технічного вишу не може стати офіцером-психологом і навпаки. Також скасовані вікові обмеження щодо здобувачів військової спеціальності. Серед своїх студентів ми маємо і 20- і 40-річних.

Аби дати можливість якомога більшій кількості громадян України отримати знання з військових дисциплін та врахувати територіальний принцип комплектування Збройних Сил під час мобілізації, ХНУПС кооперується з цивільними вишами по всій Україні. З цього року до них долучилась і Вінниця.

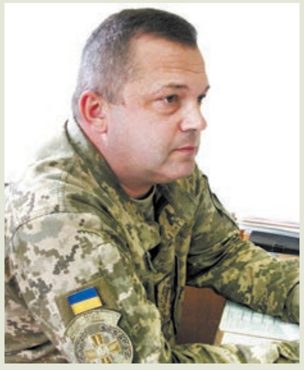
Сьогодні на базі ВНТУ може здійснюватися підготовка 150 офіцерів запасу за трьома обліковими спеціальностями: «Бойове застосування військових частин і підрозділів радіотехнічних військ», «Бойове управління польотами авіації з пунктів управління», «Бойове управління польотами авіації з наземних пунктів управління, які мають системи наведення». Профільний військовий виш надав усе необхідне навчально-методичне забезпечення для реалізації такого завдання.

— Після оголошення про відкриття філії військової кафедри на базі ВНТУ надійшло близько 200 заяв, — розповідає ініціатор створення військової кафедри ВНТУ, доктор технічних наук, професор, полковник запасу Андрій Поляков. — За результатами медичної комісії, складання нормативів з фізичної підготовки, психологічних тестів та профільних іспитів розпочали навчання на контрактній основі 75 осіб. Переважно це студенти нашого навчального закладу, та є й студенти з інших університетів міста, а також три військовослужбовці-контрактники. Зараз маємо на розгляді заяви про вступ на нашу військову кафедру трьох офіцерів, які хочуть змінити свою основну військову спеціальність. Викладання на військовій кафедрі проводиться офіцерами запасу з числа викладачів ВНТУ, а суто військові дисципліни читають офіцери ЗС України.

За останні роки змінилась мотивація тих, хто вступає на військову кафедру ХНУПСу. Якщо раніше першочерговим було набуття імунітету до строкової служби, то сьогодні — бути якомога кориснішим під час виконання військового обов'язку

Як зазначають викладачі, за останні роки змінилась мотивація тих, хто вступає на військову кафедру ХНУПСу. Якщо раніше першочерговим було набуття імунітету до строкової служби, то сьогодні — бути якомога кориснішим під час виконання військового обов'язку.

Наталія ЯРМІЛКО

— Відкриття філії військової кафедри ХНУПСу на базі ВНТУ не вирішує повною мірою проблему покриття некомплекту резерву для ПС ЗС України, — розповідає полковник Сергій Ткачук, представник Командування ПС ЗС України. — Тому зараз тривають заходи зі створення самостійної військової кафедри ВНТУ, де студенти опановуватимуть вже п'ять військово-облікових спеціальностей. Також розглядається можливість навчання як на контрактній, так і на бюджетній основі. Бюджетники після присвоєння їм офіцерського звання будуть зобов'язані відслужити три роки у ЗС України.

Нині проблема підготовки офіцерів запасу для ПС ЗС України особливо відчувається в Західному регіоні України. Там немає жодного ВНЗ, що готував би офіцерів запасу для ПС ЗС України.

Хочу зазначити, що сьогодні докорінно змінені акценти в навчанні офіцерів резерву. Передусім йдеться про практичне відпрацювання отриманих теоретичних навичок та знань. Зі студентами обов'язково проводитимуть практичні заняття безпосередньо у військових частинах ПС ЗС України. Крім того, вони пройдуть два-три військові польові збори.

«БОЙОВА АВІАЦІЯ УКРАЇНИ. 100 РОКІВ У НЕБІ»

Ініціативна група істориків-авіаторів готує до друку видання до 100-річчя української авіації

— Історія авіації незалежної України починає свій відлік з листопада 1917 року, — розповідає керівник проекту, викладач військового коледжу сержантського складу Харківського національного університету Повітряних Сил, відомий авіаційний історик Олександр Чечин. — На теренах України розташовувалась майже половина всієї авіації Російської імперії, бази для ремонту та авіаційні школи. В усіх підрозділах службу несли певна кількість українців, які почали створювати в частинах національні спільноти. Після проголошення УНР при генеральному секретарі військових справ було створено Управу Повітряного флоту. На початку її очолював підполковник В'ячеслав Баранов, а 13 грудня 1917 року командувачем чи, як тоді казали, завідувачем авіаційної справи УНР призначили підполковника Віктора Павленка. Він очолював не тільки авіаційні, а ще й повітроплавальні підрозділи. Баранов же керував літаками, яких налічувалося майже 200 одиниць. Саме цю грудневу дату 1917-го, на думку деяких істориків, і можна вважати днем народження української військової авіації.

За часів незалежності в Україні було видано лише декілька досліджень за цим напрямком. Усі вони є науковими напрацюваннями авторів чи їхніми дисертаціями на здобуття наукового ступеня. Основна аудиторія таких видань — фахівці з історії. На превеликий жаль, жодного видання, яке б містило популярну і належно проілюстровану інформацію щодо військової авіації від 1917 року до сьогодні, в Україні не існує. Зараз немає і фахового авіаційного видання.

— А воно має бути, — говорить Олександр Анатолійович. — Адже Україна — велика авіаційна держава, і її історію необхідно зберегти для наступних поколінь. Це особливо важлива справа в теперешній час, коли наші бійці відстоюють незалежність на Сході держави. Нещодавно Президент України, торкаючись питань військової історії, зазначив: «Захист України повинен відбуватися не тільки зі зброєю в руках — історики також можуть дати бій у цій війні…»

Над виданням, окрім Олександра Чечина, працюють історик авіації та військовий експерт Михайло Жирохов з Чернігова, а також фахівець з історичного костюму і військового однострою Сергій Шаменков з Одеси. Робоча назва видання — «Бойова авіація України. 100 років у небі».

— Ми маємо спільну мету, — зазначає Михайло Жирохов. — Підготувати до друку книжку українською мовою, яка міститиме історичні відомості про видатних діячів, історію та розвиток військової авіації, починаючи з моменту формування перших українських авіаційних бойових підрозділів 1917 року й до теперішнього часу.

За словами авторів, видання міститиме більш як 200 історично автентичних авторських малюнків літаків, десятки історичних реконструкцій авіаційного однострою та авіаційної символіки. Це дозволить значно розширити аудиторію читачів — від дітей, які цікавляться авіацією, до військових фахівців, які зможуть знайти на сторінках літаки своїх частин. Також це буде гарне подарункове видання про історію і сучасність українських Повітряних Сил. А в разі перекладу іноземними мовами воно достойно презентуватиме нашу авіацію на міжнародних заходах.

Наталія ЯРМІЛКО

Майор медичної служби Сергій Червяк консультує учасника АТО

НЕ ТРЕБА БОЯТИСЯ СЛІВ «НАПРАВИЛИ ДО ПСИХІАТРА»

МАЙЖЕ ЗА ДВА РОКИ ДІЯЛЬНОСТІ ВІДДІЛЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ ВІЙСЬКОВО-МЕДИЧНОГО КЛІНІЧНОГО ЦЕНТРУ ЦЕНТРАЛЬНОГО РЕГІОНУ (ВМКЦ ЦР) КОНСУЛЬТАЦІЇ ОТРИМАЛИ ПОНАД 4000 ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ, СЕРЕД ЯКИХ БІЛЬШЕ 3000 УЧАСНИКІВ АТО

— Після року служби в районі АТО чоловік повернувся додому. Ввечері його зустріла родина, а вранці він поїхав у районний центр. Вийшов з маршрутки, озирнувся: хтось поспішає на роботу, хтось торгується, хтось просто лузгає насіння. А цей хлопчина стояв і не міг зрозуміти, де він знаходиться. Іще вчора був там, де постійно лунають вибухи й постріли, де все зруйновано і розтрощено, а сьогодні — тут, де ніхто не знає, що таке війна. Воїн не витримав шоку від перемикання між війною і мирним життям — просто розплакався, як дитина, і дуже цього злякався. Він сам вирішив прийти до психіатра. Після курсу медикаментозного лікування та психокорекції він почувається набагато краще. Зараз іноді звертається до мене за порадою, — розповів тимчасовий виконувач обов'язків начальника клініки медичної реабілітації та санаторного лікування ВМКЦ ЦР майор медичної служби Сергій Червяк.

Особливість вінницького госпіталю полягає в тому, що психіатри працюють у взаємодії з психологами.

— У нас налагоджено чітку систему діагностики і реабілітації, — говорить Сергій Ігорович. — Пацієнтів, які оформлюються на лікування до медичного центру, в приймальному відділенні щоранку зустрічає психолог. Він проводить із кожним міні-тестування, щоб визначити індивідуальний рівень тривожності та депресії. За результатами цього тестування робиться висновок про те, хто потребує психологічного супроводження, кому необхідна допомога психіатра. Особливу увагу, звісно, приділяємо тим, хто перебував у районі проведення АТО.

Від початку 2016 року (саме тоді почало діяти відділення психологічної реабілітації) у ВМКЦ пройшли психодіагностичні обстеження та отримали психологічні консультації понад 3000 учасників АТО. Приблизно чверті з них було здійснено психологічну корекцію, таку ж кількість направили на консультацію до психіатрів.

— Хочу наголосити: не треба боятися слів «направили до психіатра».

Для більшості пацієнтів, у яких виявляють ознаки стресового стану, достатньо психологічного супроводу. Цього теж не треба боятися чи соромитися. Психолог просто розпитує людину про загальне самопочуття, цікавиться про її особисті чи сімейні проблеми. Він разом із пацієнтом проговорює наявну проблему і складає план виходу з неї, звичайно, використовуючи при цьому розширені тести та різноманітні методики. Всі вони підбираються індивідуально під пацієнта: арт-терапія, бесіда, групова терапія...

Бувають і такі випадки, коли тести показують, що все гаразд, але людина відчуває душевний дискомфорт. Якщо з'являються дратівливість, швидка зміна настрою, тривожність, порушення сну, погіршення апетиту, швидка втомлюваність і постійна в'ялість, Сергій Червяк радить звертатись до фахівця, адже ці симптоми можуть бути як виявом перевтоми, так і ознаками посттравматичного стресового розладу (ПТСР). До речі, симптоми ПТСР можуть проявитися й через шість місяців, і через рік, а результати американських досліджень показали, що навіть через 12–15 років.

— Кожна людина по-різному сприймає стресові умови й реагує на них. Кожному потрібен різний час на адаптацію. До речі, серед професійних військових зустрічається набагато менше тих, кому потрібна психологічна допомога, бо це люди, які звикли виходити за межі комфорту, — у них така робота. Але я всім наполегливо рекомендує тренувати свою нервову систему, тобто періодично робити те, що не приносить задоволення. «Ви не хочете зайвий раз стикатися з чиновниками? Поїдьте і встаньте нарешті в чергу на землю, і не з понеділка, а сьогодні».

У цілому психологічна реабілітація працює на зміцнення захисних можливостей людини. Проте це все відбувається після повернення військових додому. А що ж робити тим, хто зараз щодня перебуває під прицілом у ворога? На це запитанням Сергій Червяк відповідає запитанням:

— Ви пам'ятаєте, як головний герой із фільму «Втеча з Шоушенка» ліпив шахові фігурки з хліба? Знаєте, навіщо це робив? У такий спосіб він перемикав свою свідомість на щось хороше — на те, що давало йому змогу заспокоїтись і не впасти у відчай. І тим хлопцям, які зараз воюють у районі АТО, раджу також знайти собі якесь заняття до душі. Найкраще — займатися фізкультурою. А тим, хто і так виснажується фізично, раджу почати малювати, грати в шахи або виготовляти якісь рукотвори, наприклад, із гільз, як дехто й робить. Ще важливо ввести в своє життя певні заняття і виконувати їх щодня в один і той же час. Ці дії стають звичними, за них чіпляється свідомість після стресової ситуації, з їхньою допомогою легше повернутися до спокійного стану.

Тим хлопцям, які зараз воюють у районі АТО, щоб уникнути психологічного перенавантаження, раджу знайти собі якесь заняття до душі. Найкраще — займатися фізкультурою. А тим, хто і так виснажується фізично, — почати малювати, грати в шахи або виготовляти якісь рукотвори

Зовсім скоро відділення медичної реабілітації та санаторного лікування переїде до нової будівлі, яка по-домашньому затишно зустріне своїх пацієнтів сучасними палатами, новим обладнанням і, як завжди, привітним і професійним персоналом. А ще у планах керівництва медзакладу — впровадити сучасні апаратно-програмні комплекси, завдяки яким можна буде точніше підібрати і проконтролювати ефективність лікування.

Мене вразило те, про що я дізналася вже наприкінці розмови: пацієнти можуть звернутися до фахівців ВМКЦ ЦР за порадою навіть посеред ночі. Номери їхніх власних телефонів давно стали службовими.

Оксана УРЕТІЙ

«Я ГОТОВИЙ КРИЧАТИ НА ВЕСЬ СВІТ, ЩО ВИХІД Є»

Психологи стверджують, що один із шляхів подолання наслідків бойової травми в учасників бойових дій — антистресова медитація. Це довели результати проведеного п'ятиденного тренінгу в селі Загурному, що на Вінниччині. Для практичної роботи з ветеранами АТО запросили психологів — фахівців благодійного американського фонду Девіда Лінча, які познайомили учасників із технікою антистресової медитації. З її допомогою можна безпечно та ефективно знизити тривогу, депресію та інші прояви посттравматичного стресу.

— Більшість воїнів переживають стрес, коли повертаються до мирного життя, тому що війна продовжує жити в їхній підсвідомості, — пояснює одна з ініціаторів проекту, голова Шаргородського відділення «Всеукраїнського об'єднання учасників бойових дій та волонтерів АТО» Валентина Вельган. — Дуже багато хлопців жаліються на порушення сну. Хтось прокидається і кричить, хтось довго не засинає, а дехто, заснувши на дві години, прокидається й до ранку не може зімкнути очей. Після медитації учасники спали всю ніч, не прокидаючись. Це дуже добре, бо саме під час сну спалюються агресія й страхи, організм відновлюється.

Та найкращим результатом тренінгу стали позитивні зміни в житті ветеранів АТО.

— Приблизно через два тижні після занять мені подзвонив хлопчина, який понад рік був у районі проведення АТО, і повідомив: «Ви знаєте, пані Валентино, я нарешті помирився з дівчиною. І мати перестала плакати. Я готовий кричати на весь світ, що вихід є».

Оксана УРЕТІЙ

ДЛЯ ЛЮДЕЙ НА ВІЗКАХ ЧИМАЛО УКРАЇНСЬКИХ МІСТ — ЯК СМУГА ПЕРЕШКОД

УРЯДОВА УПОВНОВАЖЕНА З ПРАВ ЛЮДИНИ З ІНВАЛІДНІСТЮ РАЇСА ПАНАСЮК РОЗПОВІЛА, ЯК ЗРОБИТИ ТАК, ЩОБ ЛЮДИ НА ВІЗКАХ ПОЧУВАЛИСЯ БЕЗПЕЧНО І КОМФОРТНО, НАВІЩО ПОТРІБНА ІНКЛЮЗИВНІСТЬ СЕРЕДОВИЩА І ЯК ЇЇ ДОСЯГНУТИ

Раїса Панасюк, урядова уповноважена з прав людини з інвалідністю

«Я прийшов до тями в госпіталі і не відчув ніг. Лікар пояснив: «Зробили все можливе, попереду багато операцій, але жити будеш...» — ділиться Олександр, ветеран АТО. — Пізніше рідні розповіли про страшне поранення у хребет, а медики відверто змалювали невтішну перспективу — інвалідний візок. Не виключено, що назавжди...»

Життя ще вчора здорового та міцного чоловіка відразу розділилось на «до» та «після». Погодьтесь, дуже непросто прокинутись одного ранку і зрозуміти, що все, чим ти жив до цієї миті, перекреслено і треба вчитися жити з початку. «Візок назавжди» — постійно крутилося в голові Олександра. Аж поки він не зрозумів, що це «назавжди» не є підставою для того, щоб ховатися вдома від людських очей і скаржитися на несправедливість долі. До того ж чоловік живе у великому місті, де є служба перевезення людей на візках, адаптовані «прозорі офіси», вакантні робочі місця для цієї категорії населення. Та й увесь новий міський транспорт має низьку підлогу, тобто зручний для посадки. Але не все так просто…

Одного разу Олександр не зміг заїхати до аптеки через сходинки, скрізь — бордюри… А якось разом із товаришем, який його супроводжував, чекав на одній із зупинок автобус. Коли транспорт приїхав, водій не вийшов і не відкинув пандус, аби чоловік міг самостійно заїхати в салон. Хлопець принципово залишився чекати наступної машини, хоча товариш міг допомогти. Ситуація повторилася. Водій третього автобуса таки допоміг зі словами: «Яке горе! Такий молодий, а вже у візку…» Олександр подякував, але додав: «Нам повага потрібна, а не жалість і співчуття!»

На жаль, Олександр такий не один. Чи не найбільше українські бійці бояться повернутися з війни в інвалідному візку. Як зробити так, щоб такі люди відчували себе повноцінними членами суспільства, пояснила Раїса Панасюк, урядова уповноважена з прав людей з інвалідністю, а за сумісництвом — директор вінницького центру реабілітації «Гармонія». Хоча на долю жінки також випало чимало випробувань, вона завжди усміхнена, ніколи не нарікає на життя і не втомлюється допомагати іншим. Сьогодні її можна назвати людиною, яка на власному прикладі довела: бар'єри і обмеження, зокрема й фізичні, існують насамперед у голові людини. Наполеглива й успішна, вона дасть фору багатьом здоровим.

— Як змінилося ваше життя після призначення урядовою уповноваженою?

— Значно побільшало роботи. Я досить комфортно жила у Вінниці, займалася в місті питанням доступності, ми успішно співпрацювали з місцевою владою, і все нібито йшло торованим шляхом. Аж раптом переді мною відкрилась уся Україна, де загалом мало що робиться, де внаслідок війни постійно зростає кількість людей з інвалідністю. І почалося: звернення від ветеранів АТО, поїздки в різні міста, тренінги, роз'яснення… Швидко змінити ситуацію не виходить. Якщо в містах є позитивні зрушення, то ситуація в селах залишається жахливою. Там бездоріжжя, безробіття, необхідність фізичної праці… Я родом із села і знаю, як це, коли півроку сидиш у хаті. Та є приклади, які свідчать, що за бажання навіть у віддаленому селі можна застосувати свої знання. Так, один чоловік після навчання влаштувався на роботу в сільраду, бо тільки він знав, як на комп'ютері вести документацію.

— Для людей у інвалідних візках чимало українських міст є смугою перешкод — сходи, бордюри, вузькі двері…

— Як урядова уповноважена можу сказати, що в нас ухвалено багато законів, постанов щодо подолання бар'єрного середовища, в цьому напрямі працює багато організацій, ратифіковано Конвенцію ООН про права людей з інвалідністю. Проте, зізнаюся чесно, на практиці все інакше — доступність у нас створюється повільно. Наприклад, відкривають реабілітаційний центр для військовослужбовців. І начебто все супер — і заїзд нормальний, і порогів немає, і туалет адаптований для людей у візку. Але поставили звичайну душову кабінку, і все — вона нікому не підходить. І такий, на перший погляд, невеличкий прорахунок стає величезною проблемою. Таких нюансів — багато. Далеко ходити не потрібно — в нас навіть не всі міністерства є доступними, хоча ми поступово вирішуємо й це питання. А насправді доступність є не лише зручною для таких людей, а й вигідною для держави. Коли є доступне середовище, людина з інвалідністю може здобути освіту, професію, яку вона хоче, і працювати. У такий спосіб вона стає платником податків, які громада може витрачати на свій розвиток. І автоматично ця людина виходить з пільгової категорії, стає економічно незалежною і більше не потребує субсидій, соціальних доплат, спеціального супроводу.

«Інвалідний візок — це зовсім не вирок, а просто засіб пересування»

— Якщо ухвалено закони і постанови щодо подолання бар'єрного середовища, то чому ж ситуація часто залишається плачевною?

— Ще з 2006 року діють державні будівельні норми, які враховують права маломобільних груп населення. Є закон, який зобов'язує враховувати ці норми як при будівництві, так і під час реконструкції. Чому не виконується закон? Хтось не подумав, інший підписав, третій порушив… Потім чуємо: «Ми поспішали, так сталося…» Тому й намагаємося контролювати такі моменти ще на етапі фундаменту. Та насправді створення безбар'єрного середовища залежить не лише від уряду, а й від кожного з нас у громаді. Коли хтось із нас бачить, що будується чи реконструюється будівля, давайте звертати увагу на моменти доступності, не соромитись і підказувати їх будівельникам. Тоді кожен з тих, хто захищав країну, буде відчувати себе її повноцінним громадянином.

— Цього року Україна вперше взяла участь в «Іграх нескорених». Проект прогримів на всіх телеканалах і в часописах. Утім під час підготовки було виявлено чимало проблем, насамперед у спортивній інфраструктурі для людей з обмеженими можливостями…

— Якщо у спортивному комплексі є хоч одна сходинка, він уже є недоступним для хлопця у візку. Це ж стосується й залів, де займатися потрібно на другому поверсі, а ліфт чи підйомник не передбачений. Тут ми знову-таки повертаємося до тих же будівельних норм… Та я все ж переконана, що спеціальних залів створювати не потрібно. Хлопці не повинні відчувати своєї інакшості. Так само має бути і з дитсадками, школами та магазинами.

— Зараз досить багато людей з інвалідністю є успішними й наполегливими, але залишаються й протилежні випадки…

— Економіка розвивається, багато ніш іще не зайняті, є дистанційна робота. Хтось на комп'ютері вдома пише програми, веде сайти, хтось працює перекладачем, репетитором. До мене по допомогу часто звертаються бійці АТО, які бажають створити громадські організації. У них є багато енергії, і вони прагнуть працювати. Нерідко й ми самі відвідуємо хлопців у госпіталі і пояснюємо, що візок — це зовсім не вирок, а просто засіб пересування. Вчимо людей, що нічого не втрачено, вони можуть жити повноцінно. Радує те, що серед ветеранів АТО багато сильних особистостей, які впевнено долають бар'єри у своїх головах і продовжують жити повноцінним життям, займатися спортом, створювати сім'ї...

— У питаннях інклюзивності Вінниця є одним із лідерів. Тут проекти, пов'язані з доступністю, швидко розглядаються і втілюються...

— Успіх у тому, що ми ні з ким ніколи не воювали, ми писали програми, бачили проблему і шукали шляхи її вирішення. Досить поширеною є ситуація, коли громада каже, що влада її не чує, а влада не розуміє, як долучити до справи громадські організації… Тож ми проводимо спеціальні тренінги для людей із різних міст, де показуємо свій досвід, вчимо їх співпрацювати з владою, пояснюємо, як планувати доступність із бюджету. Маємо досить хороші результати: після таких тренінгів влада і громада стають партнерами, планують реалізовувати доступність певних об'єктів.

— Що порадите бійцям, які опинилися в інвалідному візку?

— Не шукайте винних, а будьте активні і включайтеся у процеси. Зробіть перший крок і відчуйте задоволення від того, що ви можете щось змінити у своєму житті. А далі вже, як вихор виникне, — зміни почнуть відбуватися навколо вас.

Бесіду провела Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

«ЧЕРЕЗ ВАДИ В ПРОЕКТІ РЕАКТОРА КНОПКА, ЯКА МАЛА ЗУПИНИТИ ЕНЕРГОБЛОК, НАВПАКИ, РОЗІГНАЛА ЙОГО»

Олексій Бреус — колишній оператор ЧАЕС

Світ знає про подвиг чорнобильських пожежників, які з перших хвилин аварії прибули на станцію й розпочали двобій із «мирним атомом». Але, крім них, на 4-му енергоблоці, де стався вибух, у ті фатальні хвилини були також оператори Чорнобильської АЕС. Олексій Бреус — один із них

— Про надзвичайну подію довідався вранці 26 квітня, коли під'їжджав до станції, щоб заступити на чергування, — розповідає пан Олексій. — Іще з вікна автобуса побачив напівзруйнований реактор, над яким піднімався дим. Не повірив власним очам! Та коли прибув на ЧАЕС, люди розповіли про те, що сталося.

Ідучи на своє робоче місце до пульта управління четвертим енергоблоком, переступав через уламки графіту, викинутого вибухом із реактора. Біля мого пульта рівень радіації становив 800 мікрорентгенів за секунду, тобто він у тисячу разів перевищував допустимий для атомників рівень! Згодом з'ясувалося, що це було чи не найчистіше місце на енергоблоці…

— Що ви особисто робили, заступивши на вахту?

— Необхідно було якнайшвидше видалити водень з електрогенератора, який міг спровокувати потужний вибух. І це, зважаючи на його масштаби, призвело б до нових руйнацій, пожеж і великих людських жертв.

Унаслідок вибуху під завалами опинилися оператори, які чергували тієї фатальної ночі. Тому разом із рятувальниками ми розшукували їх й евакуювали для надання медичної допомоги. Не знайшли тільки Валерія Ходимчука, якому згодом було присвоєно звання Героя України.

Ще одним важливим завданням було налагодити подачу води до пошкодженого реактора для його охолодження. Цього вимагали всі операторські інструкції. Тож разом із Віктором Смагіним, В'ячеславом Орловим та Аркадієм Усковим нам випало докласти для цього чимало зусиль. Водогінні труби зазнали пошкоджень, і вода тоннами стікала в підвальні приміщення. Тому довелося заповнювати баки річковою водою, що категорично було заборонено. Але то був єдиний варіант спробувати запобігти новому вибухові.

Поки ємності наповнювалися водою, на пульт управління надходила інформація від операторів-розвідників з усіх куточків блока. І близько 11-ї години 26 квітня мій безпосередній керівник — начальник 4-го блока Віктор Смагін, зважаючи на ситуацію, що склалася, дав команду: «Всім залишити четвертий блок!»

У станції не було автоматичного захисту, здатного зупинити реактор у разі виникнення форс-мажорних обставин. Усіх цих запобіжників проектувальники не передбачили

— Керівництво станції, члени урядової комісії з ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи знали, що ви залишили напівзруйнований блок?

— Звісно. І не тільки вони, а й московські чиновники. Але продовжували телефонувати, вимагаючи відновлення подачі холодної води.

— Ваші колеги, котрі того дня також були на станції, розповідають, що невдовзі ви все ж повернулися на 4-й енергоблок…

— Змушений був це зробити: спільно з іншими операторами робив усе можливе, аби налагодити постачання води до 4-го енергоблока.

— Стосовно причин Чорнобильської катастрофи існує кілька версій. Росіяни, наприклад, і сьогодні стверджують, що вона сталася з «вини українських фахівців, які грубо порушили всі інструкції щодо експлуатації енергоблока». Ви погоджуєтеся із цим?

— У Прип'ять я приїхав 1982 року після навчання на кафедрі ядерних реакторів і установок Московського вищого технічного училища ім. М. Баумана. З дипломом проектувальника атомних реакторів пропрацював на час аварії чотири роки. В ніч із 25-го на 26 квітня 1986 року зміною операторів на 4-му реакторі керував мій колишній однокурсник Олександр Акімов — відмінний фахівець. Одним з операторів був Леонід Топтунов — теж випускник нашого ВНЗ й не менш підготовлений фахівець. Саме Леонід і натиснув на кнопку «АЗ-5», яка була своєрідним стоп-краном, за допомогою якого реактор мав зупинитися.

— Він її натиснув і…

— Через вади в самому проекті реактора кнопка спрацювала навпаки: замість того щоб зупинити енергоблок, вона розігнала його. Експерти, які досліджували причини Чорнобильської катастрофи, зазначають: оператори не виконали вимоги інструкції щодо дотримання дозволеної величини одного з параметрів реактора — оперативного запасу реактивності (ОЗР). Але ж у них не було приладу для вимірювання цього параметру: такий прилад на реакторах усіх АЕС колишнього СРСР установили лише після аварії на Чорнобильській АЕС.

У нашому розпорядженні не було й сигналізації, яка попереджала б про неприпустиме відхилення від цього параметру, не було автоматичного захисту, здатного зупинити реактор у разі виникнення форс-мажорних обставин, — усіх цих запобіжників проектувальники не передбачили.

Олександр Акімов і Леонід Топтунов, діставши несумісні із життям дози опромінення, загинули. Якби вони залишилися живими, то, напевно, ми дізналися би багато чого про те, що передувало вибуху й чого ми не знаємо…

— Пане Олексію, ви теж, мабуть, дістали велику дозу радіації?

— За висновками фахівців дозиметричної служби Чорнобильської АЕС, 26 квітня вона становила 120 берів, або 1,2 Зіверта. За сьогоднішніми нормами, доза опромінення операторів АЕС не має перевищувати 2 берів за рік, а в часи СРСР вона становила до 5 берів. Я ж дістав протягом одного дня 120 берів. За те, що я досі живий, дякую Господу Богу й батькам — за відмінну генетику… Абсолютно смертельною дозою для людини вважають 600 берів, а близько 100 берів, як стверджують фахівці радіаційної медицини, провокують гостру променеву хворобу. Зважаючи на це, без утручання Господа Бога не обійшлося.

Інтерв'ю провів Сергій ЗЯТЬЄВ

ЧОРНОБИЛЬСЬКА КАТАСТРОФА: ЯК ЦЕ БУЛО

Одразу після аварії майже 8,5 млн осіб дістали опромінення, близько 155 тис. кв. км територій зазнали радіаційного забруднення, з них 52 тис. кв. км це сільськогосподарські землі.

Уряд СРСР намагався приховати те, що сталося. Але не вдалося: уже 27 квітня у Швеції відзначили аномальне підвищення рівня радіації. Так було визначено, що відбулося щось жахливе.

Під тиском міжнародної спільноти в СРСР зробили перше офіційне повідомлення аж 28 квітня, але й в ньому майже не згадували про масштаби проблеми. Створилося враження, що загрози немає й проблема локальна. Усі іноземні ЗМІ розповідали про небезпеку, спричинену Чорнобильською аварією, а радянські майже нічого про це не повідомляли.

Уряд СРСР гордовито відмовився від міжнародної допомоги, однак уже 1987 року звернувся в МАГАТЕ, аби ця організація дала експертну оцінку того, що сталося.

Після катастрофи станція не працювала близько шести місяців. За цей час територію дезактивували, спорудили саркофаг, який накрив 4-й енергоблок. А потім знову ввели в дію три енергоблоки, які ще залишилися.

Першими на ЧАЕС прибули військовики

До квітня 1986-го, коли сталася аварія, на Чорнобильській АЕС уже фіксували вісім зупинок енергоблоків.

Після аварії з 30-кілометрової зони відчуження було евакуйовано близько 120 тис. людей…

Сергій ЗЯТЬЄВ

НОВИЙ БЕЗПЕЧНИЙ КОНФАЙНМЕНТ: РІК ПІД ЗАХИСТОМ

Рік тому наприкінці листопада відбулась офіційна церемонія встановлення арки нового безпечного конфайнмента (НБК) у проектне положення. Того дня арка закрила собою символ Чорнобильської АЕС і пам'ятник найдорожчої помилки людства — об'єкт «Укриття».

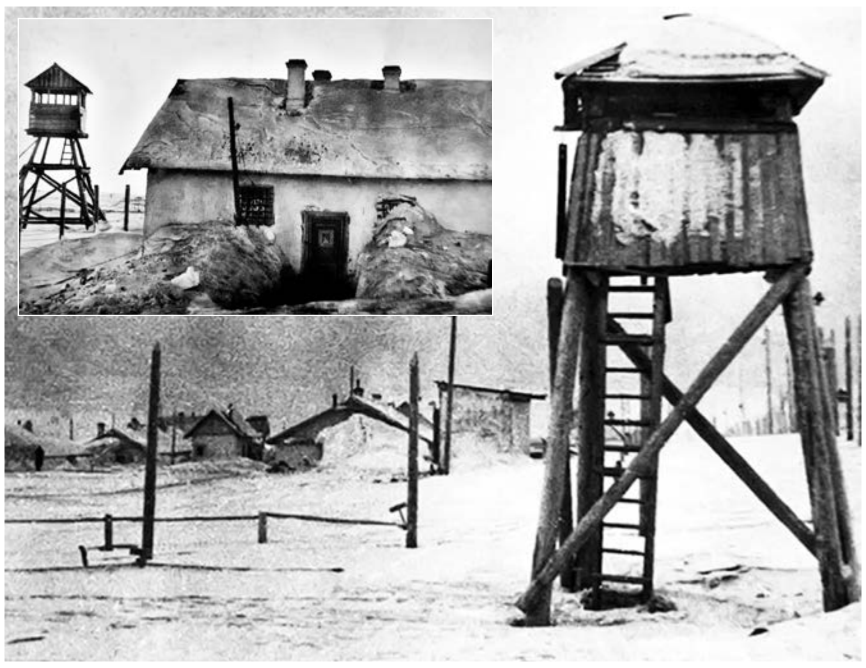
За даними, які нещодавно опублікувало Державне спеціалізоване підприємство «Чорнобильська атомна електростанція», для будівництва НБК свої зусилля разом з Україною об'єднали 45 країн-донорів, які зібрали понад 1,5 млрд євро. До роботи над проектом було залучено 10 тис. працівників із 40 країн світу, 5 тис. із них — українці.

Відповідно до графіка, виконання робіт уведення НБК в експлуатацію заплановано в середині 2018 року. Після цього відбуватиметься поетапний демонтаж об'єкта «Укриття». Проектний термін експлуатації НБК становить 100 років.

Інф. «НА»

Новий саркофаг для ЧАЕС

Загальний вигляд одного з таборів у Воркуті

Невольницька праця для політичних в'язнів

КІНЕЦЬ ГУЛАГу: ЯК РУЙНУВАЛИ ЖАХЛИВИЙ ВИПЛІД СТАЛІНІЗМУ

ПОВСТАННЯ В ТАБОРАХ У 1953–1954 РОКАХ ОЧОЛИЛИ ПОЛІТИЧНІ В'ЯЗНІ З-ПОМІЖ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ, БІЙЦІВ УПА

У видавництві газети Середньоазіатського військового округу «Бойовий прапор» друкувалося й видання Казахстанського республіканського управління в справах виконання покарань. Того дня його редактор майор внутрішньої служби Анатолій Захаров переглянув свіжий номер видання й передав його мені зі словами: «Гадаю, що ти про це ніколи не чув і не маєш жодного уявлення про таку подію. Тому рекомендую почитати, адже сьогодні ми надрукували історичний матеріал про одне з наймасовіших повстань у таборі неподалік від казахстанського міста Менгірі (нині Джезказган)»

Цей табір мав офіційну назву «Степовий». За його колючим дротом перебувало майже 8 тис. осіб. Основний контингент становили вихідці із Західної України — учасники Організації українських націоналістів, УПА, політичні в'язні з республік Прибалтики та Середньої Азії. Повстання розпочалося в травні 1954 року після того, як охоронці табору застрелили й поранили кількох в'язнів нібито під час їхньої спроби втечі. Але подальші події в таборі вийшли з-під контролю тамтешньої адміністрації. Розпочалося спорудження барикад, руйнування внутрішніх металевих загороджень. Охоронці відкрили вогонь із кулеметів, автоматів по в'язнях, які почали наближатися до зовнішніх систем огородження. Але під їхнім натиском вартові не встояли й залишили територію табору. Здобувши першу перемогу, в'язні озброїлися саморобними ножами та списами, визволили з карцерів керівників повстання й приготувалися до оборони звільненого від охоронців табору.

За повідомленням місцевого радіо, 22 червня бунтівники дізналися, що їхні вимоги почуто та що для перемовин із ними прибуде високий партійний чин. А насправді вже 25 червня розпочалася «розмова»… за допомогою танків Т-34 та за підтримки полку спеціального призначення МВС. Одна з броньованих машин провалилася в замасковану яму, яку вирили повстанці. Решта увійшла на територію табору, бо нерівними були сили. Солдати полку спецпризначення оточили повсталих і цілий день тримали їх під спекотним сонцем. Під час придушення повстання було вбито й поранено понад 700 в'язнів.

Рушійною силою повстання у Воркуті були ув'язнені за політичними статтями

Повстання в казахстанському «Степовому» таборі стало продовженням тієї хвилі виступів в'язнів проти порядків у системі ГУЛАГу (Головного управління, виправно-трудових таборів, трудових поселень та місць ув'язнення), яка прокотилася територією колишнього Радянського Союзу протягом 1953–1954 років. Що ж спричинило ті виступи та зруйнування, здавалось би, незламної системи перевиховання рабською працею людей?

Почнімо з того, що перемога над нацистською Німеччиною в Другій світовій війні породила сподівання у фронтовиків на те, що влада гідно оцінить їхній внесок у цю справу. А сталося так, що багатьох із них вона сприймала як «ворогів народу», «шпигунів», «ненадійних» громадян. Тому до тих, котрі вже перебували в неволі після великої «чистки» суспільства, додалися майже два мільйони колишніх радянських військовополонених. Десятки тисяч учасників українських визвольних змагань теж опинилися за колючим дротом. Є дані про те, що на той час у неволі перебувало понад 4,5 млн громадян. Особливо нелюдські умови тримання в'язнів були в так званих особливих таборах, створених для політичних в'язнів.

Один з організаторів повстання у воркутинському таборі боєць УПА Данило Червоний

До таких таборів, зокрема, належали місця масового ув'язнення в районі Воркути, де засуджені добували вугілля в місцевих шахтах. Якщо 1939 року в них перебувало 8 тис. осіб, то після війни там тримали понад 56 тис. Переважну більшість із них було ув'язнено за так звану антирадянську діяльність. Це були колишні військовослужбовці, бійці Української повстанської армії, учасники визвольних змагань. Саме вони вперше за всю історію існування ГУЛАГу вимагали запровадити оплату праці, скасувати носіння принизливих для людської гідності номерів на одязі, скасувати обмеження на листування з родичами. Висували також і політичні вимоги. Зокрема звільнити з-під варти засуджених за політичними статтями. Одночасно організовували голодування, відмови від виходу на роботу, створили комітети дій для підготовки повстань.

Одним з організаторів повстання у Воркуті був Данило Червоний. Він у 18 років вступив до лав ОУН, із 1943 року став бійцем УПА. У 33 роки його запроторили у воркутинський особливий табір ГУЛАГу. Пройшовши всі кола табірного пекла, незламний українець розпочав підготовку до повстання. За допомогою виготовлених плакатів, листівок він і його побратими роз'яснили засудженим, місцевому населенню мету своїх вимог. В'язні-шахтарі Воркути висловили свої вимоги в таких гаслах: «Вугілля — Батьківщині, нам — свободу», «Поважати права людини!», «Геть тюрми й табори!».

Для розгляду цих вимог 5 червня 1953 року до Воркути прибула спеціальна комісія на чолі з генералом армії І. Масленниковим. Того дня на роботу не вийшло понад 16 тис. осіб. Розпочалися перемовини. Представники з Москви пообіцяли запровадити дев'ятигодинний робочий день, скасувати носіння номерів на одязі, видати зароблені гроші й дозволити переказувати їх рідним. Але виявилося, що ці перемовини відбувалися для того, щоб виграти час для підтягування додаткових військ. Саме вони в ніч на 29 червня розпочали штурм. Тоді загинуло близько 150 в'язнів. Але повстанці перемогли. Про це розповів художній кінофільм «Червоний», присвячений організаторові повстання. У широкий прокат стрічка про Данила Червоного вийшла 2017 року в День незалежності України.

Учасники повстань зробили головну свою справу — зруйнували ненависну для кожної людини систему ГУЛАГу

Понад 20 тис. в'язнів перебувало в таборі «Гірський» під Норильськом. У жовтні 1952 року туди прибув етап із Караганди з 1200 осіб. Більшість із них були учасниками визвольних рухів у Західній Україні. Саме вони привнесли в життя гасло «Смерть або свобода!» Повстання там розпочалося 25 травня 1953 року, коли охоронці застрелили кількох засуджених. Через місяць взяли участь у страйку майже 9 тис. осіб. Апогеєм повстання стало 1 серпня, коли 400 в'язнів намагалися штурмом узяти приміщення, де перебували члени московської комісії. Охоронці відкрили вогонь на ураження…

Я розповів лише про три повстання. Але протягом 1953–1954 років прокотилася хвиля таких повстань від Воркути до казахстанського степу, від сибірської тайги до Далекого Сходу, яка й зруйнувала систему ГУЛАГу. Зокрема було ліквідовано особливі табори для політичних в'язнів (а їх 1953-го було 12). Протягом 1954–1956 років було реабілітовано 7679 осіб, багато з них посмертно. З тюрем і таборів вийшли на волю десятки тисяч засуджених сталінським режимом. Припинилися такі «будови комунізму», як прокладання залізниці Салехард — Ігарка, тунелю Красноярськ — Єнісейськ, Туркменського каналу та інші, де використовували працю в'язнів.

Отже, попри терор, велику кількість загиблих, постраждалих, учасники тих повстань зробили головну свою справу — зруйнували ненависну систему ГУЛАГу.

Володимир ЧІКАЛІН

Вояки збройних сил Канади ретельно виконують процедури технічного обслуговування високоточних боєприпасів, які застосовували для здійснення повітряних ударів по силах режиму Каддафі

АСОЦІАЦІЯ ВІЛЬНИХ ДЕРЖАВ

ОПЕРАЦІЯ НАТО В ЛІВІЇ «ОБ'ЄДНАНИЙ ЗАХИСНИК»

Unified Protector («Об'єднаний захисник») — спільна операція НАТО та міжнародної коаліції в Лівії, яка стала першою проти однієї з найбільших арабських країн на Африканському континенті й першою, що проводилася не з ініціативи США

Після акцій протесту в лютому 2011 року в Бенгазі, що на сході Лівії, протести проти правління тодішнього лідера Лівії Муаммара Каддафі прокотилися всією країною. Мітинги супроводжувалися жертвами серед мирного населення, кількість яких щодня зростала. У відповідь на це Рада Безпеки ООН 26 лютого 2011 року ухвалила резолюцію 1970, у якій висловила серйозне занепокоєння ситуацією в країні та наклала ембарго на постачання в Лівію зброї.

Подальше суттєве погіршення ситуації в Лівії тільки прискорило ухвалення наступної резолюції, у якій було засуджено порушення прав людини, затримання, викрадання людей, тортури й страти. У тому ж документі затверджено активні заходи та уповноваження держав-членів уживати для захисту цивільних осіб і населених районів усі необхідні заходи.

На переконання експертів, участь Заходу в лівійському конфлікті зумовили кілька причин. Найголовнішою з них був той факт, що Муаммар Каддафі кинув війська на розгін демонстрацій у Бенгазі, навіть не намагаючись розпочати діалог з опозиціонерами та з'ясувати, чого вони хочуть. На тлі мирних революцій у Тунісі та Єгипті така жорстокість дуже вразила міжнародну спільноту. Перший виступ диктатора після початку повстання тільки посилив негативне враження. Каддафі, налаштувавши проти себе громадську думку, став утіленням зла в очах Заходу, а повстанці — борцями за свободу.

Коли в середині березня 2011 року лівійські повстанці, втрачаючи місто за містом, опинилися на межі поразки, Каддафі надав прихильникам НАТО ще один аргумент, пообіцявши, що його війська обходитимуть будинок за будинком і вбиватимуть супротивників, «як щурів і тарганів». У США та Європі його слова сприйняли однозначно: Каддафі збирається вирізати Бенгазі, улаштувавши геноцид власного народу.

До складу операції країни-союзники надали 25 бойових кораблів і підводних човнів, 50 винищувачів і літаків-розвідників

До моменту ухвалення РБ ООН резолюції про захист цивільного населення Лівії американський флот уже був готовий брати участь у бойових операціях. Наприклад, на перших етапах виникла потреба в ударах ракетами «Томагавк», а кораблі ВМС США з таким типом ракет на борту вже були на місці. Крім цього, згодом США почали перекидати в район Середземного моря понад 4 тис. морських піхотинців — амфібійно-десантної групи постійної готовності Bataan (універсальний десантний корабель) і 22-го експедиційного Корпусу морської піхоти США.

Після того як 19 березня 2011 року Ніколя Саркозі зібрав у Парижі лідерів Ліги арабських держав, Євросоюзу та ООН, Рада Безпеки ООН ухвалила резолюцію 1973, у якій було передбачено можливість здійснення іноземної військової операції для захисту населення Лівії від військ Каддафі.

ВПС Франції першими завдали удару по лівійській військовій техніці, обстрілявши автомобіль, що становив загрозу для цивільного населення. Наступного дня вранці ВПС західної коаліції продовжили завдавати авіаційних і ракетних ударів по столиці Лівії Тріполі. Операція почалася. Точніше, почалися три окремі операції: британська «Еламі», французька «Харматан» та американська «Одіссея. Світанок». Згодом до союзників приєдналися літаки Канади, Іспанії, Італії, Данії, Бельгії, Греції, Голландії, Норвегії, а також нечленів НАТО — Швеції, Катару, Йорданії та ОАЕ.

У морській операції з блокування узбережжя Лівії взяли участь також турецькі кораблі й ВМС Болгарії та Румунії. Спочатку дії цієї операції координували США, однак уже 31 березня загальне командування операцією, що дістала назву «Об'єднаний захисник», перейшло до НАТО. Сформована силова група Альянсу забезпечувала виконання ембарго на постачання зброї в Лівію. До складу операції країни-союзники надали 25 бойових кораблів і підводних човнів, 50 винищувачів і літаків-розвідників. Її мандат дозволяв патрулювання й огляд підозрілих суден.

В операції взяли участь США, Канада, Велика Британія, Туреччина, Італія, Іспанія, Бельгія, Данія, Нідерланди, Греція. Водночас було передбачено, що кораблі НАТО перебуватимуть у міжнародних водах, не заходячи в територіальні води Лівії, перегороджуючи найпряміший — морський — шлях постачання зброї в цю країну.

Одразу після початку бомбардувань багатьом здавалося, що війська Каддафі довго не протримаються. Та все виявилося набагато складнішим. Урядові війська маскували свої позиції й ховали бойову техніку в будівлях, пересувалися лише тоді, коли з неба не було чутно звуків реактивних двигунів. Тож НАТО довелося змінювати тактику. У Лівію було спрямовано спочатку американські безпілотники, а коли і їх виявилося замало, — ударні вертольоти. Таку авіацію було набагато зручніше застосовувати, щоб «виколупувати» техніку з ангарів та укриттів, аніж висотні реактивні літаки.

Ситуація поступово почала змінюватися. Згодом було визволено Тріполі, і вже в середині вересня відбулися бої за місто Сирт, куди відступили війська Каддафі.

Як зазначено в хронології подій під час лівійської операції, напередодні штурму цього міста, 20 жовтня, через Сирт у західному напрямку виїхав конвой зі 100 машин, у якому були лояльні до Каддафі війська. Французька авіація завдала удару по конвою.

Невдовзі з'явилися повідомлення з посиланням на представника Перехідного уряду Лівії про те, що самого Муаммара Каддафі схопили західніше від Сирта бійці цивільних батальйонів Місрати та що він помер унаслідок поранень.

Збройне повстання в Лівії тривало майже дев'ять місяців. За час протистояння режиму і сил опозиції загинули тисячі людей, величезного збитку було завдано економіці цієї нафтовидобувної країни. Операція НАТО в Лівії завершилася 31 жовтня 2011 року. Фахівці єдині в думці, що основний тягар війни все-таки винесли на собі лівійці, але без натовської підтримки досягти перемоги над військами диктатора їм було б незрівнянно важче або й взагалі неможливо.

Вадим КОВАЛЬОВ

ПРИЧИНИ КОНФЛІКТУ В ЛІВІЇ

Під впливом революцій у Тунісі та Єгипті (2010–2011 рр.) розпочалося повстання проти 42-річного правління лідера Лівійської Арабської Джамахірії Муаммара Каддафі. З мирних акцій протести переросли в силове протистояння після інциденту, що стався в місті Бенгазі 16 лютого. Натовп, розлючений арештом одного з правозахисників, зібрався коло будівлі місцевої адміністрації, вимагаючи його звільнення. Під час демонстрації, у якій узяли участь близько 600 осіб, лунали заклики до відставки уряду. Протестувальники кидали в бік правоохоронців пляшки із займистою сумішшю. Під час зіткнення постраждали 38 осіб.

Наступного дня масові акції прокотилися по всій країні.

МІЖНАРОДНА РЕАКЦІЯ НА ПОДІЇ В ЛІВІЇ

21 лютого 2011 року посол від Лівії Ібрагім Даббаші звернувся в ООН із проханням запровадити заборону на польоти над територією Лівії, щоб відрізати Тріполі (головне місто сил Каддафі) від постачання зброї та найманців, а також убезпечити цивільне населення від повітряних ударів. 28 лютого 2011 року Прем'єр-міністр Великої Британії Девід Кемерон заявив про створення над Лівією безполітної зони, щоб запобігти перекиданню найманців Каддафі та використанню літаків і вертольотів проти цивільного населення.

7 березня 2011 року представник від США в НАТО Іво Даалдер заявив, що НАТО цілодобово стежитиме за бойовими діями в Лівії за допомогою літаків Boeing E-3 Sentry. Того ж дня Велика Британія та Франція склали резолюцію про створення безполітної зони, яку було розглянуто в ООН. Рада співробітництва арабських держав Перської затоки також закликала Раду Безпеки ООН ужити всіх заходів для захисту цивільного населення Лівії.

9 березня 2011 року біля узбережжя Лівії вже перебували ВМС США, до складу яких входив авіаносець USS Enterprise. Канада відправила для посилення військового впливу Заходу в регіоні фрегат HMCS Charlottetown (FFH 339).

12 березня 2011 року Ліга арабських держав також закликала ООН до створення безполітної зони для захисту цивільного населення.

17 березня 2011 року Рада Безпеки ООН згідно із сьомою частиною Статуту ООН ухвалила Резолюцію Ради Безпеки ООН 1973, за яку проголосували 10 із 15 членів. Голосів «проти» не було. Резолюція дає право знищувати будь-які війська, що становлять загрозу для повсталих, тільки за допомогою ударів із повітря.

22 березня 2011 року ООН звернулася до НАТО із закликом, щоб Альянс долучився до сил міжнародної коаліції з метою запобігти постачанню озброєння у Лівію, і погодилася розпочати операцію з дотримання ембарго на постачання зброї в країну. Наступного дня кораблі НАТО, що діяли в Середземному морі, почали відрізати потік зброї та найманців у Лівію морським шляхом, здійснюючи операцію НАТО «Об'єднаний захисник».

Інф. «НА»

РАДЯНСЬКО-ФІНСЬКА ВІЙНА: «ПЕРЕМОГА», ЯКУ КРЕМЛІВСЬКІ ІДЕОЛОГИ ВОЛІЮТЬ НЕ ЗГАДУВАТИ

ЧОМУ В СРСР ЗАМОВЧУВАЛИ ТІ ПОДІЇ ТА ПРО ЯКІ ВИСНОВКИ З ТИХ ЧАСІВ ВАРТО ПАМ'ЯТАТИ

Січень 1940-го. Дорога на Раате, розбита радянська техніка

Фіни фотографуються біля трофейного броньовика

78 років тому розпочалася радянсько-фінська війна, яку часто називають Зимовою війною. Вона тривала 105 днів і, хоча нібито гору в ній взяв Радянський Союз, стала пірровою перемогою (такою, що дістається великою ціною, або рівносильна поразці), здобутою ціною життів десятків тисяч радянських солдатів

Недарма історики нарекли цю війну незнаменитою, а СРСР приховував реальні втрати Червоної армії у фінській кампанії 1939–1940 рр. Радянська ідеологічна машина працювала таким чином, що невигідні факти внутрішньої і зовнішньої політики подавалися неправдиво або взагалі замовчувалися. Про війну 1939–1940 рр. у СРСР не говорили з багатьох причин. На думку дослідників тих подій, однією з них є те, що війна з Фінляндією була безпосереднім наслідком пакту Молотова-Ріббентропа, який позбавив останніх засторог щодо розв'язання масштабної війни. Радянсько-фінська війна була невід'ємною частиною початкового етапу Другої світової війни. Якщо розділ Польщі радянська пропаганда подавала як визволення західних українських і білоруських земель, то у випадку з Фінляндією пристойного аргументу не знайшлося.

СРСР виступив у цій війні відвертим агресором, за що був виключений з Ліги Націй (попередник ООН) у грудні 1939 р. А ще про ті події не говорили, бо війна призвела до величезних втрат з радянського боку та продемонструвала згуртованість фінського суспільства в захисті національного суверенітету.

Але спочатку про те, що передувало тим подіям. Колишня шведська провінція Фінляндія була захоплена у Швеції і включена до складу Російської імперії внаслідок Російсько-шведської війни (1808–1809). Щоб запобігти прошведським настроям у фінському суспільстві, Росія охоче надала Фінляндії статус автономії та навіть певною мірою сприяла зростанню національної свідомості фінського народу, доки це віддаляло фінів від Швеції.

Коли ж 1917 року стався Жовтневий переворот та влада потрапила до рук більшовиків, Фінляндія проголосила державну незалежність та, організувавши (не без допомоги з боку Німеччини) власні збройні сили, спромоглася звільнити свою територію від військових частин Червоної гвардії, що перебували там, як на землях Російської імперії. Згодом у Фінляндії було ухвалено Конституцію, обрано Президента.

Тим часом у Радянському Союзі чимало впливових політиків не бажали сприймати Фінляндію як суверенну державу. Після укладення пакту Молотова-Ріббентропа, за яким Фінляндія була віднесена до радянської «сфери впливу», стосунки між СРСР та Фінляндією погіршилися.

У вересні—жовтні 1939 радянські війська почали зосереджуватися на радянсько-фінському кордоні. Генеральний штаб Червоної армії розпочав планування війни з Фінляндією. За цими планами Червона армія одним потужним ударом мала розгромити фінські війська та за декілька днів зайняти всю територію країни, чим «визволити фінських пролетаріїв від буржуазного іга». З усіх репродукторів тоді лунала пісня «Приймай нас, Суомі-красуня», написана спеціально до цих подій.

За співвідношенням сил радянські війська мали величезну перевагу і в особовому складі, й в техніці. Як писала Ірина Цимбаленко, одна з дослідників тих подій, «наприкінці листопада 1939 р. на радянсько-фінському кордоні відбулося декілька провокацій: «невідомі» обстріляли радянські прикордонні частини. Внаслідок обстрілу нібито загинуло кілька радянських солдатів. Ці інциденти стали приводом до початку війни. 29 листопада уряд СРСР розірвав договір про ненапад з Фінляндією, а наступного дня о 8-й ранку радянська армія перейшла в наступ».

Про ті події не говорили, бо війна призвела до величезних втрат з радянського боку та продемонструвала згуртованість фінського суспільства в захисті національного суверенітету

Головний театр військових дій був розташований на Карельському перешийку. Атаки радянських військ супроводжувалися потужними артилерійськими обстрілами, діями танків та авіації. Однак плани командування Червоної Армії щодо завершення цієї війни за два тижні не були реалізовані. Фіни героїчно оборонялися. Тільки до 11 грудня частини 7-ї армії РСЧА змогли здолати передові фінські позиції. Наступ радянської армії виявився малоуспішним. Сильні морози і відсутність доріг, лісова місцевість заважали червоноармійцям маневрувати. Фіни, навпаки, організували невеличкі маневрені лижні загони, які несподівано атакували ворога на марші. Значний психологічний вплив на радянських солдатів чинили ефективні дії фінських снайперів.

Замість запланованого просування на 200–250 км Червона армія подолала лише 50–70 км. До того ж через нетривалий час її підрозділи наштовхнулися на укріплення лінії Манергейма. Це була фортифікаційна лінія оборони, яку Фінляндія спромоглася побудувати за 10 попередніх років. Лінія являла собою три смуги укріплень завдовжки близько 135 км та до 90 км углиб. Вона перетинала Карельський перешийок від Фінської затоки до Ладозького озера. До складу лінії входило майже п'ять тисяч оборонних об'єктів. Під Сумма по фінських позиціях було випущено близько 150 тисяч снарядів. Радянська авіація за один тільки день 17 грудня скинула на територію Фінляндії 15 тисяч авіабомб. Але й це не дало бажаних результатів. Втрати Червоної армії були дуже великі, лише у грудні загальні втрати становили майже 70 тисяч осіб. Радянському військовому керівництву довелося терміново підсилювати своє угруповання. На початку 1940 р. на Карельський перешийок прибуло ще 13 стрілецьких дивізій. Лише 11 лютого 1940 р. Червона армія змогла перейти у рішучий наступ, неймовірними зусиллями лінія Манергейма була прорвана.

До березня 1940 року фінський уряд вичерпав мобілізаційні ресурси своєї країни і усвідомив, що зовнішньої військової допомоги Фінляндія від союзників не отримає. За цих умов стримати наступ Червоної армії було неможливо. Виникла загроза повної окупації країни, найімовірнішим наслідком чого було включення Фінляндії до складу СРСР.

Тому уряд Фінляндії виступив з пропозицією щодо мирних переговорів. Через п'ять днів був підписаний мирний договір. За його умовами, СРСР дісталося 10 % території Фінляндії, де проживало 12 % населення. Це були промислово розвинені райони, включаючи друге за величиною місто Фінляндії Віїпурі (нинішній Виборг). У межах СРСР повністю опинилося Ладозьке озеро. А ще СРСР отримав в оренду на 30 років частину півострова Ханко (Гангут) для будівництва там військово-морської бази.

Радянсько-фінська війна тривала 105 днів. За цей час Радянський Союз втратив 126 875 військовослужбовців. Загальні втрати у фінських військах за час війни були вдвічі менші — 67 тис. осіб.

Насамкінець варто, як на мене, приділити увагу висновкам щодо тієї війни, яку досліджував Максим Паламарчук. Він, зокрема, пише, що історія опору Фінляндії СРСР справді повчальна для України. Але саме історія, а не міф.

Хоробрість та самопожертва вояків не може змінити реалії співвідношення сил та рівня технічної оснащеності армій. Відповідне співвідношення українських та російських збройних сил є кращим, ніж Фінляндії та СРСР. Але спільним є головне — в обох випадках слабша армія нездатна завдати противнику стратегічної військової поразки.

Її роль — максимально підвищити «ціну» ворожої агресії. Армія дозволяє зберегти незалежність. Але, якщо співвідношення військових сил не зміниться, військо не може бути інструментом повернення втрачених територій.

Компромісні домовленості з агресором справді врятували Фінляндію. Але це сталося завдяки тому, що вона перебувала на периферії інтересів СРСР. Для сучасного Кремля "українське питання" завжди буде пріоритетним. Отже, українські поступки лише заохотять російських очільників до спроб його «остаточного вирішення».

І ще одне. За словами Максима Паламарчука, протистояння СРСР і Фінляндії припинилося тоді, коли Кремль відмовився від планів повернути «втрачений шматок імперії». Пошук справжнього, а не «холодного» миру між Росією та Україною почнеться, коли Москва справді думатиме про Київ, як про сусідню столицю, а не як про «мать городов руских».

Підготував Анатолій КРАВЕЦЬ

ВОЛОДИМИР ЗОЛОТАРЬОВ:

«МОЯ СТРАТЕГІЯ БОЮ: ВИКОРИСТОВУЙ СИЛУ ПРОТИВНИКА ПРОТИ НЬОГО САМОГО»

САМЕ З ТАКОЮ ТРЕНЕРСЬКОЮ НАСТАНОВОЮ НА ДВОБІЙ БРАТИ КЛИЧКИ ДОСЯГЛИ СВІТОВОГО ВИЗНАННЯ

Володимир Золотарьов з Віталієм та Володимиром Кличками

ВІЗИТКА СПІВРОЗМОВНИКА

Володимир Олексійович Золотарьов народився 4 жовтня 1952 року. На аматорському рингу провів 300 поєдинків, здобув 250 перемог. Чемпіон та багаторазовий призер України, призер чемпіонатів СРСР, володар Кубка СРСР. На даний час Володимир Золотарьов є головним тренером ЦСК ЗС України з боксу.

Олімпійський чемпіон з боксу Володимир Кличко: *«Володимир Олексійович, дав мені зрозуміти, що бокс — це важка праця, але якщо ти віддаєшся цьому на всі 100%, то досягнеш у ньому успіху».*

Чемпіон світу з боксу Віталій Кличко: *«Роки, які я провів під керівництвом Володимира Золотарьова, — незабутні».*

Президент Національного олімпійського комітету України Сергій Бубка: *«Ім'я Володимира Золотарьова назавжди вписано золотими літерами в історію українського спорту та світового олімпійського руху».*

Гість «Народної армії» Володимир Золотарьов — один з найавторитетніших фахівців в українському боксі. Більшість знає його як першого наставника братів Кличків, хоча він виховав не одне покоління зірок боксу. Серед них — чемпіонка світу та Європи Аліна Шатернікова, чемпіон Європи Володимир Вірчис та, звичайно, брати Валерій та Володимир Сидоренки

— Володимире Олексійовичу, цього року ви відзначили важливі ювілейні дати у вашому житті — 65 років з дня народження, 50 років у боксі, 40 років у Збройних Силах та 35 років у Центральному спортивному клубі ЗС України. Яка дата для вас є найважливішою?

— Я акцентую увагу не на своєму 65-річному ювілеї, а на 50 роках у боксі. У 65 років людина старіє, а у 50 — як настояне вино (*сміється*). Словом стаєш кращим. За ці роки вдалося виховати першого олімпійського чемпіона України Володимира Кличка, чемпіонів світу Аліну Шатернікову, братів Сидоренків та інших. Спортсмени Збройних Сил України дуже добре виступали на світових рингах, і вважаю, що саме завдяки армійським спортсменам бокс у нашій країні почав розцвітати.

— Як ви стали тренером?

— У бокс потрапив через спортивну гімнастику, якою займався до чотирнадцяти років та показував хороші результати. Тренери покладали на мене великі надії, але через отриману травму — перелом руки — гімнастику довелося залишити. Спробував себе у футболі, але згодом зрозумів, що командні види спорту не для мене. Коли дізнався, що почався набір до секції з боксу, записався туди. Знаєте, свій перший бій я програв. Мабуть, це стало поштовхом до того, щоб завжди прагнути перемагати та бути першим. Також я зрозумів, що не буває перемог без програшів. З часом виробив свою методику ведення бою, щоб обігравати суперника. Зокрема моя стратегія була не наступальна, а захисна. Тобто намагався використовувати силу противника проти нього самого. Тримався більш відкритим на рингу та намагався не пропускати удари. До речі, саме з такою стратегією бою брати Клички дивували публіку та досягли світового визнання.

Багато хлопців прийшли до мене першорозрядниками, а за деякий час стали заслуженими майстрами спорту і чемпіонами світу. Мені вдалося виховати шість заслужених майстрів спорту, й не лише з України. Один із боксерів приїжджав тренуватися з Азербайджану.

— Як взагалі було працювати з братами Кличками?

— У 1990-х роках до нас у ЦСК першим прийшов Віталій, він збирався призиватися до війська. А його батько Володимир Родіонович відповідав за залучення фізично розвинутих призовників до армійського клубу. Згодом звернувся до нас, щоб подивилися на спортивні дані Віталія. Його батько, пам'ятаю, сказав: «Володимире Олексійовичу, зробіть з Віталія боксера». Віталій на той час займався кікбоксингом і не знав, що таке бокс. Проте нас він влаштовував. Тоді це виглядало так: мені дали мішок, а що всередині, ніхто не знав, така собі «скриня Пандори», відкривши яку світ побачив унікального боксера. Через деякий час на тренування почав ходити і його брат Володимир.

Ми відразу поставили амбітну мету — виступати на Олімпійських іграх. Так і вийшло. На Олімпіаді 1996 року в Атланті завдяки Золотарьову Володимир виборов «золото» і став кращим боксером світу. Віталій, на жаль тоді не потрапив на ці змагання через травму спини. Більшість фахівців не вірили в успіх молодшого брата, але я знав, що буде медаль. Тож відчуття гордості переповнювало всіх нас.

— Усі спортсмени з різними характерами, навіть серед братів не може бути однакових. Як ви знаходили підхід до кожного окремо?

— Віталій — це камінь! Спочатку він був дуже скромний та важко йшов на контакт, але виконував усі поставлені завдання, що і привело його до світового успіху. Проводили з ним кожен день по два-три тренування. Звичайно, йому було важко. Проте я його заспокоював: «Нічого. Не хвилюйся. Потерпи трохи, і все буде гаразд». Траплялося, що він і на тренування не приходив. Тоді я сказав Віталію таке: «Ти в армії, а тут — накази, які потрібно виконувати». Це подіяло. Він був з офіцерської сім'ї, і поняття військової дисципліни прищеплювалося з дитинства.

> *«Багато хлопців прийшли до мене першорозрядниками, а за деякий час стали заслуженими майстрами спорту і чемпіонами світу»*

Володимир — більш податливий, з ним було легше працювати, але й «розсипався» він частіше. У нього важкий характер. Я сказав Віталіку, що мені самому з Володею буде складно. Старший брат дуже впливав на Володю, був для нього авторитетом і кожен раз говорив, що треба уважно слухати тренера.

— Які перспективи армійського боксу?

— Україна — це боксерська країна і має майбутнє. До речі, в листопаді відбувся чемпіонат України, і як головний тренер ЦСК ЗС України з боксу я уважно спостерігав за цими боями. Було дуже приємно, що армійські спортсмени здобули призові місця. Зокрема Валерій Харламов виборов «золото». Срібну нагороду здобув Олег Чулячеєв, а Олександр Бабич став бронзовим призером цих змагань.

— Кого ви вважаєте кращим боксером в історії?

— Мохаммед Алі — єдиний боксер, який тричі вигравав титул чемпіона світу у важкій вазі, Майк Тайсон — абсолютний чемпіон світу у важкій вазі і наймолодший боксер, який здобув чемпіонські звання за версіями WBC, WBA і IBF, та, звичайно, наші брати Клички.

Бесіду вела Катерина КЛИМЧЕНКО

Інформація КЕВ м. Тернопіль про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати для продовження договору оренди нерухомого військового майна, що знаходиться на балансі КЕВ м. Тернопіль

№ п/п	Опис об'єкта оцінки	Площа, кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Нежитлове приміщення будівлі №1 в/м №4 під розміщення стаціонарної автоматичної телефонної станції без доступу до мережі Інтернет	89,54	Тернопільська обл., смт Гусятин, вул. Б. Лепкого,73	На фактичну дату

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: КЕВ м. Тернопіль, адреса: 46000, м. Тернопіль, вул. Галицька,1.

Основні умови конкурсу

Можуть брати участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс

Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Тернопіль, за адресою: 46000, м.Тернопіль, вул. Галицька, 1.

Телефон для довідок: (0352) 52-52-74.

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

***

КЕВ м. Полтава оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки майна:

1. **Назва об'єкта оцінки:** нежитлові приміщення інв. № 47, загальною площею 80,4 кв.м, інв. № 60, загальною площею 55,29 кв.м, інв. № 60, загальною площею 35,75 кв.м в/м № 20.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: Полтавська обл., м. Полтава, вул. Зіньківська, 44.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості об'єкта для розрахунку розміру орендної плати при продовженні договору оренди.

Розмір земельної ділянки: 0,0030 га.

Місце розташування земельної ділянки: Полтавська обл., м. Полтава.

Балансоутримувач: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Полтава.

Орієнтовна дата оцінки: 08.01.2018 року.

Звіт про оцінку майна має бути прошитий (прошнурований), пронумерований, скріплений підписом та печаткою суб'єкта оціночної діяльності — суб'єкта господарювання, що проводив оцінку.

Конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності буде здійснюватися відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 року № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.15 року за № 699/27144.

До участі в конкурсі можуть бути допущені суб'єкти оціночної діяльності, які діють на підставі сертифікатів суб'єктів оціночної діяльності, виданих відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», якими передбачено здійснення практичної діяльності з оцінки майна за напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах цих напрямів, що відповідають об'єкту оцінки; мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямками оцінки майна та спеціалізаціями у межах таких напрямків, видане відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні»; мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, видане відповідно до Порядку ведення Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, затвердженого наказом Фонду державного мана України від 10.06.2013 р. № 769, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України від 13.06.2013 р. № 937/23469.

Учасники конкурсу подають до КЕВ м. Полтава конкурсну документацію, яка складається з конкурсної пропозиції та підтвердних документів. До підтвердних документів належать: заява про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток №1 Положення), копія установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копія кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копія сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копія свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; інформація про претендента (документ, який містить відомості про претендента щодо його досвіду роботи, кваліфікації та особистого досвіду роботи оцінювачів, які працюють у його штатному складі та додатково залучаються ним, з незалежної оцінки майна, також і однотипного майна тощо), конкурсна пропозиція.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозицію щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також терміну виконання робіт у календарних днях, який не перевищує п'ять календарних днів.

Конкурсну документацію слід подавати в КЕВ м. Полтава за адресою: м. Полтава, вул. Сінна, 36, каб. 21 до 17.00 год. до 22.12.2017 року.

Конкурсна документація подається в запечатаному конверті з описом підтвердних документів, що містяться в конверті. На конверті необхідно зробити помітку «На конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності», а також зазначити назву об'єкта, на який подано заяву про участь у конкурсі, та назву суб'єкта господарювання, який подає заяву.

Конкурс відбудеться 29.12.2017 року о 10.00 у каб. № 21 в КЕВ м. Полтава, за поштовою адресою: 36039, м. Полтава, вул. Сінна, 36.

Телефон для довідок з питань проведення конкурсу в м. Полтава: (05322) 60-82-36, 56-40-92.

***

Умови набору до докторантури та ад'юнктури Української військово-медичної академії

Офіцери, які бажають вступити до ад'юнктури (докторантури) до 1 лютого року вступу, особисто подають за підпорядкованістю рапорт на ім'я командира військової частини, в якому вказують: військове звання, прізвище, ім'я та по батькові, обійману посаду, дату народження, попередню військову освіту, спеціальність, за якою бажають навчатися.

До рапорту вступника додаються: копія паспорта громадянина України (1, 2–3, 10–11 сторінки); копії документа державного зразка про раніше здобутий рівень вищої освіти, на основі якого здійснюється вступ, та додатку до нього; службова характеристика; автобіографія; довідка про проходження військової служби; копія службової картки; копія довідки про наявність допуску до державної таємниці за формою згідно з додатком 14 до Порядку організації та забезпечення режиму секретності в державних органах, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах і організаціях, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 18.12.2013 № 939 (далі — Порядок-939); список опублікованих наукових праць і винаходів, фотокопії нетаємних наукових праць, а також розгорнутий огляд наукових праць з обмеженим доступом. У разі відсутності опублікованих наукових праць і винаходів подаються наукові доповіді (реферати) з обраної спеціальності. Наукова доповідь (реферат) подається українською мовою в надрукованому вигляді, шрифт Times New Roman розміром 14, через 1,5 міжрядковий інтервал, поля (міліметрів): 30 — ліве; 10 — праве; 20 — верхнє та нижнє; фотокартки без головного убору в кількості: розміром 3 x 4 см — чотири; розміром 4,5 x 6 см — три (кожна завірена печаткою та підписом відповідної особи кадрового органу); картка медичного огляду за формою додатка № 14 до Положення про військово-лікарську експертизу в Збройних Силах України.

Вступники до докторантури, крім того, подають:

розгорнутий план дисертації на здобуття наукового ступеня доктора наук; копію диплома про присудження наукового ступеня кандидата наук (у разі здобуття наукового ступеня за кордоном — копію нострифікованого диплома); письмову характеристику наукової діяльності вступника, складену доктором наук, який є штатним науково-педагогічним або науковим працівником академії, із згодою бути науковим консультантом в разі його вступу до докторантури. Диплом про присудження наукового ступеня кандидата наук подається вступником особисто.

Усі зазначені документи з описом становлять навчальну справу вступника. Із зовнішнього боку навчальної справи вказують: зверху — Міністерство оборони України, посередині — «Навчальна справа», нижче — військове звання, прізвище, ім'я та по батькові, спеціальність. Навчальну справу оформлюють відповідно до вимог Інструкції з діловодства у Збройних Силах України. Невірно або не повністю оформлені документи повертають відповідним кадровим органам для дооформлення.

До докторантури УВМА приймаються особи офіцерського складу віком не старше 47 років, які мають науковий ступінь доктора філософії (кандидата наук), вагомі наукові здобутки та опубліковані праці з обраної наукової спеціальності та які в змозі на високому науковому рівні проводити наукові дослідження.

До ад'юнктури УВМА на конкурсній основі приймаються офіцери медичної служби Збройних Сил України, які перебувають на військовій службі, мають повну вищу медичну освіту з освітньо-кваліфікаційним рівнем «спеціаліст» або «магістр», виявили здібності до науково-педагогічної або наукової роботи та мають досвід служби у військах (силах) не менше 2 років.

За рекомендаціями вченої ради УВМА та після погодження із Військово-медичним департаментом МО України на підготовку відповідних військових фахівців з вищою освітою до ад'юнктури можуть прийматися офіцери безпосередньо після закінчення навчання та отримання ними вищої освіти оперативно-стратегічного або оперативно-тактичного рівня за умови, якщо вони виявили відмінні здібності в навчанні та схильність до науково-педагогічної або наукової роботи.

Конкурс до ад'юнктури повинен бути, як правило, не менше двох кандидатів на одне місце.

Вік осіб офіцерського складу, які вступають до ад'юнктури для здобуття наукового ступеня доктора філософії з медичних наук, не повинен перевищувати 45 років.

Копії рапортів кандидатів направляти безпосередньо начальнику УВМА на адресу: 04050, м. Київ-50, вул. Мельникова, 24, начальнику Української військово-медичної академії, тел/факс (044) 489-16-34.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — частина технічного майданчика площею 7,00 кв. м військового містечка № 1.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: Київська обл., Переяслав-Хмельницький р-н., с. Дівички.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 31.12.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням дати завірення копії, назви посади, ініціалів та прізвища уповноваженої особи, яка завіряє копію, та її особистим підписом.

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 09 год. 30 хв 29 грудня 2017 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення в будівлі інв. № 62 військового містечка № 63 площею 231,70 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, вул. Курська, 7.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 31.12.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням дати завірення копії, назви посади, ініціалів та прізвища уповноваженої особи, яка завіряє копію, та її особистим підписом.

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10 год. 00 хв. 29 грудня 2017 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлове приміщення в будівлі інв. № 53 військового містечка № 127 площею 8,3 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, вул. Дегтярівська, 12/7.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 31.12.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням дати завірення копії, назви посади, ініціалів та прізвища уповноваженої особи, яка завіряє копію, та її особистим підписом.

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10 год. 30 хв. 29 грудня 2017 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Інформація КЕВ м. Чернігів про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна, що відбувся 08.12.2017 р.

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого Наказом Міністра оборони України від 06.04.2015 р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144, конкурсною комісією прийнято рішення:

ТОВ «Північна експертна компанія» — переможець конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, який буде залучений до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати при укладанні договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Чернігів, а саме:

Об'єкт: нежитлові приміщення на першому поверсі двоповерхової будівлі КПО, загальною площею11,5 кв.м, за адресою: Чернігівська обл., Ічнянський р-н, смт Дружба, в/м № 1, буд. № 222.

***

Оголошення № 286/5/7506-НЕР про результати проведення конкурсу на умовах пайової участі та на вторинному ринку в регіонах України

1. Замовник:

1.1. Найменування: **Міністерство оборони України.**

1.2. Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ: **00034022.**

1.3. Місцезнаходження: **Повітрофлотський проспект, 6, м. Київ, 03168.**

1.4. Головний розпорядник коштів (повне найменування та ідентифікаційний код за ЄДРПОУ): **Міністерство оборони України, 00034022.**

2. Джерело фінансування закупівлі: **кошти державного бюджету України.**

3. Інформація про предмет закупівлі:

3.1. Найменування предмета закупівлі: **на умовах пайової участі та на вторинному ринку в регіонах України.**

3.2. Кількість та місце поставки товарів чи надання послуг:

лот 1 — м. Київ, до 30 квартир; **лот 2** — м. Бровари Київської області, до 10 квартир; **лот 3** — с. Софіївська Борщагівка, с. Петропавлівська Борщагівка Києво-Святошинського району Київської області, до 30 квартир; **лот 4** — м. Вінниця, до 20 квартир; **лот 5** — м. Львів, до 20 квартир; **лот 6** — м. Броди, м. Самбір, м. Дрогобич, м. Стрий Львівської області, до 20 квартир; **лот 7** — м. Івано-Франківськ, до 30 квартир; **лот 8** — м. Коломия Івано-Франківської області, до 5 квартир; **лот 9** — м. Рівне, до 10 квартир; **лот 10** — м. Хмельницький, до 20 квартир; **лот 11** — м. Чернівці, до 10 квартир; **лот 12** — м. Полтава, до 10 квартир; **лот 13** — м. Суми, до 5 квартир; **лот 14** — м. Тернопіль, до 10 квартир; **лот 15** — м. Одеса, до 20 квартир; **лот 16** — м. Луцьк, до 10 квартир; **лот 17** — м. Харків, до 20 квартир; **лот 18** — м. Херсон, до 20 квартир; **лот 19** — м. Новоград-Волинський Житомирської області, до 5 квартир; **лот 20** — м. Дніпро, до 20 квартир.

3.3. Строк поставки товарів або надання послуг:

закупівля квартир **на вторинному ринку — до 20 грудня 2017 р.;**

закупівля квартир **на умовах пайової участі — до 30 березня 2018 р.**

4. Інформування про процедуру закупівлі:

4.1. Адреса веб-сайта, на якому замовником розміщується інформація про закупівлю: **www.mil.gov.ua розділ «Державні закупівлі»** — Конкурсна комісія з відбору пропозицій щодо закупівлі квартир.

4.2. Дата оприлюднення та номер оголошення про проведення процедури закупівлі, опублікованого в засобах масової інформації: **№ 286/7/6834-НЕР у газеті «Народна армія» від 16.11.2017 № 46 (5526).**

5. Результат проведення процедури закупівлі:

5.1. Дата визначення переможця конкурсу, який подав найвигіднішу конкурсну пропозицію: **05.12.2017 року.**

5.2. Конкурс відмінено чи визнано таким, що не відбувся:

5.2.1. Причина: **за лотами 1, 2, 11, 15, 18 та 20** — оскільки за лотами не подано жодної пропозиції;

за лотами 4, 5, 6, 8, 9, 10, 14, 16, та 19 — у зв'язку з відхиленням всіх конкурсних пропозицій;

за лотами 4, 6 та 9 — у зв'язку з допущенням до оцінки менше ніж двох учасників.

6. Інформація про переможців конкурсу:

Лот 3 — с. Софіївська Борщагівка, с. Петропавлівська Борщагівка Києво-Святошинського району Київської області, до 30 квартир:

Пропозиція 36.3. Приватне акціонерне товариство «Компанія з управління активами «Карпати-інвест», предмет закупівлі: 30 квартир у с. Петропавлівська Борщагівка Києво-Святошинського району Київської області, вул. Черкаська, 38, кв. №№ 75, 78, 81, 84, 87, 90, 93, 99, 108, 111, 124, 126, 127, 128, 130, 131, 132, 141, 144, 153, 154, 155, 156, 158, 159, 160, 162, 163, 164, 172; вартість 1 кв. м — 15 500,00 грн без ПДВ, загальна площа квартир 1 646,7 кв. м, загальна ціна 25 523 850,00 грн без ПДВ, тел. (032) 242-63-07, (067) 672-60-10, (066) 884-88-38, yborshchyk@gmail.com, e.voytenko@ukr.net, karpaty.inv@gmail.com, 1962inf@gmail.com.

Лот 7 — м. Івано-Франківськ, до 30 квартир:

Пропозиція 27.7. Товариство з обмеженою відповідальністю «РІЕЛ ІФ», предмет закупівлі: 28 квартир у м. Івано-Франківськ, вул. Гетьмана Мазепи, буд. 175А, корпус 4, кв. №№ 1, 2, 6, 10, 18, 22, 25, 26, 30, 31, 33, 34, 37, 38, 39, 40, 42, 43, 44, 52, 56, 68, 74, 75, 76, 78, 79, 80; вартість 1 кв. м — 14 020,00 грн без ПДВ, загальна площа квартир 1 882,40 кв. м, загальна ціна 26 391 248,00 грн без ПДВ, тел. (0342) 71-09-09, (050) 433-45-06, rielif2017@gmail.com.

Пропозиція 24.7. ФО Скотник Василь Іванович, предмет закупівлі: 1 квартира у м. Івано-Франківськ, вул. Хіміків, буд. 24, корпус 1, кв. № 58; вартість 1 кв. м — 14 070,00 грн без ПДВ, загальна площа квартири 58,4 кв. м, загальна ціна 821 688,00 грн без ПДВ, тел. (093) 578-90-22, viscot@ukr.net.

Лот 12 — м. Полтава, до 10 квартир:

Пропозиція 2.12. Товариство з обмеженою відповідальністю «Житлотехбуд Інвест», предмет закупівлі: 10 квартир у м. Полтава, бульвар Боровиковського, 4, кв. №№ 25, 27, 31, 44, 98, 99, 102, 104, 108, 124; вартість 1 кв. м. — 13 300,00 грн без ПДВ, загальна площа квартир 545,40 кв. м, загальна ціна 7 253 820,00 грн без ПДВ, тел. (050) 304-84-89, 40761124@gov.ua.

Лот 13 — м. Суми, до 5 квартир:

Пропозиція 10.13. Приватне акціонерне товариство «СУМБУД», предмет закупівлі: 5 квартир у м. Суми, пр-т. М. Лушпи, 5, корп. 5, кв. № 41, корп. 27, кв. №№ 35, 131, 134, 137; вартість 1 кв. м. — 12 420,00 грн. з ПДВ, загальна площа квартир 284,37 кв. м, загальна ціна 3 531 875,40 грн з ПДВ, тел. (0542) 655-370, (0542) 655-417, (050) 844-02-44, info@sumbud.sumy.ua, Luda_ukssumstroy@ukr.net.

Лот 17 — м. Харків, до 20 квартир:

Пропозиція 40.17 Приватне акціонерне товариство «БУДІВЕЛЬНИЙ ТОРГОВИЙ БУДИНОК», предмет закупівлі: 20 квартир у м. Харків, вул. Зубарєва (біля будинку № 32), кв. №№ 2, 3, 5, 53, 62, 63, 65, 111, 112, 113, 168, 170, 226, 228, 238, 239, 278, 284, 285, 287; вартість 1 кв. м — 15 900,00 грн з ПДВ, загальна площа квартир 1 147,58 кв. м, загальна ціна 18 246 522,00 грн з ПДВ, тел. (057) 719-89-79, (057) 768-07-06 (07), (050) 364-51-41, stroytd@gmail.com.

***

Інформація про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності майна, що знаходиться на балансі Квартирно-експлуатаційного відділу м. Вінниця:

№ пп	Опис об'єкта оцінки	Площа кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Частина нежитлового приміщення №4 будівлі №574 в/м №1	5	м. Вінниця, вул. Стрілецька, 105	Фактична дата

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Вінниця, адреса: 21001, м. Вінниця, вул. Стрілецька, 87.

Основні умови конкурсу:

участь беруть суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями у межах таких напрямів, свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс

Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). **Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Вінниця, за адресою:** 21001, м. Вінниця, вул. Стрілецька, 87.

Телефон для довідок: (0432) 27-83-98.

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (за формою, встановленою наказом МОУ №156 від 06.05.15 р.); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозицію щодо вартості та строків виконання робіт з оцінки, умов розрахунків (відстрочки платежів).

26-річна уродженка Чернівецької області старший лейтенант медичної служби Юлія Зазуля — лікар медичної роти однієї з бригад, що нині виконує завдання в районі АТО. Це вже не перше її відрядження на передову.

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ

ГОРА, НА ЯКІЙ ВИСОЧІЄ АНДРІЇВСЬКА ЦЕРКВА, — МІСЦЕ, ДЕ АПОСТОЛ АНДРІЙ ПОСТАВИВ СВОГО ХРЕСТА

13 ГРУДНЯ СВЯТКУЄМО ДЕНЬ СВЯТОГО АНДРІЯ ПЕРВОЗВАННОГО, ОДНОГО З 12 НАЙБЛИЖЧИХ ХРИСТОВИХ АПОСТОЛІВ

Значення імені Андрій — мужній, і недарма саме це ім'я дістав святий апостол. Він був Первозванним, тобто першим, кого покликав Господь на служіння. І виявився не просто покликаним, а й вибраним, бо першим відгукнувся на поклик. Бути першим завжди важко, небезпечно, ризиковано, тому й мужності першим потрібно найбільше…

З братом Петром Андрій був простим галілейським рибалкою. Згодом він привів до Спасителя й брата — Петра. З проповіддю Божого слова святий Андрій вирушив у східні країни. Пройшов Малу Азію, Фракію, Македонію, дійшов до Дунаю, пройшов узбережжя Чорного моря, Крим, Причорномор'я й піднявся по Дніпру до місця, де стоїть тепер місто Київ. Як оповідає Нестор Літописець на початку XII століття у своїй знаменитій праці «Повість минулих літ», якось апостол Андрій разом з учнями заночував на березі Дніпра під горами, а коли прокинувся, то, указавши учням на це місце, сказав: «Чи бачите гори ці? На горах цих возсіяє благодать Божа, тут буде місто велике, і Бог збудує багато церков». Благословивши ці гори, він піднявся на них і поставив там хрест.

Згадана подія сталася там, де сьогодні стоїть Київ. А місце, на якому височіє Андріївська церква, — один із символів сучасного Києва, гора, на якій апостол Андрій поставив свого хреста. Тому церкву було збудовано саме там, незважаючи на досить складний ландшафт.

Святитель Іларіон, митрополит Київський, у своєму слові «Про закон і благодать» зауважував, що кожен народ має своїх просвітителів. І якщо Рим прославляє Петра й Павла, Індія — Хому, а Єгипет — Марка; то київські землі, за словами Нестора Літописця, були благословенні проповіддю першого з апостолів — Андрія Первозванного.

Святий апостол Андрій Первозванний — покровитель моряків і рибалок, усіх, хто подорожує по морях. Нині на флоті відновили чудову традицію — служити молебень святому апостолові Андрію Первозванному перед виходом у море — на навчання, у похід тощо. До святого можуть звертатися рідні моряка, тому ікону тримають удома. Апостол Андрій Первозванний також протегує перекладачам і вчителям іноземної мови. Батьки дочок і самі дівчата просять святого про вдале заміжжя.

Ушановуючи першого, хто дістав високе звання Христового апостола, та вітаючи іменинників, не забуваймо щодня наповнювати цей світ добром, як робив це святий апостол Андрій Первозванний.

Наталія КОЗАК

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ!

ДЗЕМБРОНЯ — НАЙВИЩЕ ГІРСЬКЕ СЕЛО В УКРАЇНІ

У XX столітті по натхнення сюди приїжджали відомі люди: Леся Українка, Василь Стефаник, Сергій Параджанов. Кажуть, що саме тут Параджанов задумав свій фільм «Тіні забутих предків».

Дземброня — це не просто карпатське село в горах, а найвище гірське село в Україні. Як і годиться, тут є церква, школа, медпункт, дві крамнички, клуб. І лише 52 хати на всю округу. Це найкраще місце, щоб перезавантажитися, на кілька днів зникнути, відпочити і від роботи, і від людей, і від турбот. Усі, хто побував у цій унікальній місцині, в один голос твердять: «Дземброня, що на Франківщині, — місце особливе».

Місцеві жителі розповідають легенду, чому цей населений пункт дістав таку дзвінку назву. У цій місцині жив польський пан, який мав дочку Броніславу. Поїхала дівчина в гори й не повернулася. Послав батько своїх слуг-гуцулів шукати дочку. А оскільки ті польської мови не знали, то й кричали вони «Ґдзе Броня?» Відтоді цю місцевість, річку, яка по ній протікає, одну з гір, а потім і село стали називати Дземброня.

У мальовничій Дземброні надихає все, сюди вабить прозоре гірське повітря, ліси й полонини, також тут є гора Піп Іван, третя за висотою в Україні. До речі, гори оточують село з усіх боків. «Це наймальовничіше місце в Карпатах, після якого залишається тільки признатися в любові до своєї країни», — діляться враженнями ті, котрі хоча б раз побували в цій місцині.

Ідуть у Дземброню й ті, хто шукає натхнення, прагне глибше пізнати й зрозуміти українську культуру, її традиції та звичаї. І радять неодмінно скуштувати місцевих смаколиків — варення із чорниць та морошки, яке готують місцеві господині.

СМІЄМОСЬ, ОТЖЕ, НЕ ЗДАЄМОСЬ!

Ігор зробив татуювання у вигляді штрих-коду і тепер не може вийти з «Сільпо».

***

Спочатку дівчаток цікавлять ляльки, а хлопчиків машини… Потім — навпаки…

***

Учора вперше ходив на полювання. Після 12-го чи 13-го пострілу качка померла від сміху.

***

Якщо у жінки в руках качалка… Це ще не факт, що будуть вареники!

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 36561 Замовлення 58221

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Андрій ЛИСЕНКО, Роман ВУС

Провідний літературний співробітник — Наталія ЧИЖЕВСЬКА

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)

Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114